BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE" / an XIII, nr. 86 - 87, sept. - oct. , 2004; 16 pag.

GÂNDURI DE ZIUA CĂPITANULUI

Corneliu Codreanu nu iubea oratoria.

Nu-i plăceau vorbele multe – pentru că, omul nu-şi arată virtutea, curajul şi priceperea prin ceea ce spune ci prin ceea ce face.

Există însă un text ceva mai consistent, scris de el, în ce priveşte democraţia. Dar înainte de a-l copia spre cunoaşterea celor care nu l-au citit sau l-au uitat – vom face o incursiune, cu ajutorul lui Jacqueline de Romilly – profesoară la Colege de France, care, în 1975, a publicat în colecţie SAVOIR – un studiu intitulat: „Problemes de la democratie grecque ca să aflăm că între gândurile Căpitanului şi realităţile sistemului democratic – nu doar de azi ci de totdeauna – există o concordanţă surprinzătoare.

De pildă, în capitolul intitulat – de cercetătoarea franceză – ORBIREA POPULARĂ, care, în exergă, are o frază ce-i aparţine lui Pindar şi care sună astfel: „cu cât este mai mare mulţimea, cu atât are inima mai oarbă" – „fenomen care transformă colectivitatea de oameni cu bun simţ într-o mulţime oarbă ce aparţine tuturor vremilor. Chiar în democraţiile moderne este posibil ca prin unificarea informaţiei şi – adăugăm noi – prin acapararea mijloacelor de diseminare a acestor informaţii – amploarea propagandei plus efectul exercitat de sondaje, ne dau o idee de ce se poate întâmpla când 1. 000 de persoane strigă, râd şi se antrenează unii pe alţii".

Iar dacă Tucydides vorbea despre cei ce, de frică nu îndrăznesc să intervină în luarea deciziilor începe cu enumerarea unei dileme: „ar putea să pară just ca fiecare să participe cu un vot la guvernarea ţării; dar pare să fie un lucru primejdios pentru că nu posedăm competenţă egală".

Aşa s-a declanşat, la Atena, critica sistemului iniţial, la început pe plan teoretic – susţinându-se ideea că poporul este ignorant la care, apoi, s-au adăugat experienţe care au scos la iveală pasiunile violente ale acestuia.

Să nu uităm că prin „ignoranţă" grecul înţelegea şi prostie, şi absenţa judecăţii dar şi ignoranţa propriu zisă ceea ce, ne spune Plutarh – l-a determinat pe Anacharsis să constate cu surpriză că „la greci dacă cei abili vorbeau, ignoranţii hotărau".

Lucru ce se reflectă în Constituţia Atenienilor unde am putea citi următoarea frază care, mi se pare, că este în continuare valabilă mai peste tot în lume: „În popor rezidă în cel mai înalt grad prostia sau ignoranţa – cuvântul grec este AMATEON

Adică „indisciplină şi răutate" însoţită de această explicaţie: „sărăcia împinge spre comportări ruşinoase iar lipsa de educaţie ca şi prostia sau (ignoranţa) provin pentru un anumit număr dintre oameni din lipsa resurselor".

Lucruri ilustrate din plin de situaţia existentă azi pe întinderea patriei noastre – unde oamenii sunt chemaţi să voteze electronic dar îşi scriu în palmă numele celui ce ar trebui votat, unde o carte costă cât un sfert din salariul unui profesor pe o lună etc.

Concluzia coincide cu cea a Căpitanului: „nu este bine să laşi tuturor dreptul de a lua cuvântul sau să participe la deliberări; acest rol trebuie să fie rezervat celor MAI BUNI şi mai AVIZAŢI".

Profesoara Romilly – deşi crede că nu trebuie mers până la dispreţul demn într-o comedie sau un pamflet – recunoaşte că „există o obiecţie esenţială şi gravă în ce priveşte principiul democratic: în cele mai echitabile dezbateri asupra calităţilor diverselor regimuri politice – incompetenţa constituie argumentul esenţial.

Lucru afirmat şi de Euripide care afirmă că alături de absenţa educaţiei – şi deci a competenţei – intervine şi absenţa răgazului „primejdia democraţiei fiind determinată de puterea pe care o au oratorii interesaţi, linguşitori – pentru că masa, incapabilă să gândească corect nu ar putea conduce cetatea pe drumul dreptăţii.

În plus, ca să ne putem instrui avem nevoie de timp – iar unui sărman muncitor nu-i ajunge ziua întreagă ca să-şi câştige pâinea necesară vieţuirii.

„Mulţimea este redutabilă când şefii săi sunt perverşi. Dar când se găsesc unii buni deciziile ei sunt mereu bune.

(continuare în pag. 2)

Doru MIHAIL.

Articolele numărului 86 – 87 / 2004:

*** Reînregistrarea Partidului „PENTRU PATRIE"(C. IULIAN) : pag. 4, 6 ;**

*** Teroarea zilelor noastre (Celsius jr.): pag. 3, 15;**

*** Structura Minciunii (Paul Spiru MICHAIL): pag. 5, 8 ;**

*** Moş Teacă, reformatorul... (Juvenal jr.): pag. 10, 11.**

(urmare din pag. 1)

* **(GÂNDURI...)** Din nenorocire democraţia – prin principiul său – favorizează demagogia şi îi încurajează pe linguşitori.

Cuvântul „demagog" care iniţial vroia să zică „şef al poporului" ia un sens peiorativ pe care-l poartă şi azi.

Pentru că reacţiile populare – îi citãm pe Tukydides – sunt iraţionale, sentimentale şi excesive.

Poate fi linguşit cu cifre – dacă alături de aceste cifre apar promisiunile; poţi să o faci cu acte – procurându-i satisfacţia imediată care-i compromite viitorul – (în loc să-l trimiţi să muncească îl trimiţi în „şomaj tehnic" sau îl pensionezi prematur). A-l linguşi înseamnă să-i promiţi ceea ce îşi doreşte. Şi chiar să-i dai – pentru că alţii vor fi condamnaţi să plătească cheltuielile nesăbuite ale unui guvern incompetent.

Remediile propuse nu diferă întru nimic de cele propuse de Mişcarea Legionară: - să stimulezi luciditatea concetăţenilor;

- să le faci educaţia (citeşte în cărţulia şefului de cuib cum se făcea educaţia în aceste organizaţii);

- să alegi calea, este adevărat mai dificilă, a unor adevărate REFORME.

Iar în fruntea treburilor să fie propulsaţi cei mai capabili.

În locul egalităţii se propune principiul unei competiţii deschise tuturor – ţintind aceasta scoaterea la iveală a celor de valoare – altfel spus, cu vorbele unui alt gânditor atenian – „egalitatea trebuie să se combine cu inegalitatea meritelor pentru că ceea ce contribuie cel mai mult la buna organizare a cetăţii este faptul că între două egalităţi a căror existenţă se cunoaşte şi dintre care una distribuie aceeaşi cantitate tuturor şi alta fiecăruia ceea ce i se cuvine – nu trebuie ignorată CEA MAI UTILĂ. Aceea care dă acelaşi lucru şi bunilor şi răilor trebuie înlăturată ca NEDREAPTĂ; să alegem pe cea care-l onorează sau pedepseşte, pe fiecare, după ceea ce merită".

Niciunde oile nu-şi aleg prin vot ciobanii şi câinii de pază; şi nu trăgând la sorţi dintr-o mulţime inegal pregătită putem asigura judecători drepţi ci desemnând pentru fiecare sarcină pe cei mai cinstiţi şi mai competenţi.

Într-o lume materialistă – ce se închină atotputerniciei tehnicii şi se prosternează în faţa viţelului de aur – susţinea Baudelaire – sunt demni de respect POETUL, PREOTUL şi SOLDATUL. În felul lor fiecare încarnează – de fapt – simbolul idealului, jertfei şi dezinteresului – virtuţi fără de care oamenii ar fi condamnaţi să „trăiască şi să gândească precum porcii".

Nu trebuie să ancorăm steaua noastră de un om – oricât de mare ar fi el, ci de loialităţi, convingeri religioase sau filosofice perene.

Dar ATUNCI CÂND OMUL DEOSEBIT de care ne-am apropriat poartă în raniţa lui convingeri ce pot lumina drumul nostru prin această lume fragilă, trecătoare şi uneori părând fără sens, atunci înseamnă că l-am întâlnit pe CORNELIU ZELEA CODREANU şi ne putem axa drumul călăuziţi de steaua polară a învăţăturii lui.

Închisoarea îţi descoperă atât faţa sublimă cât şi cea mizerabilă a omului, umilirea şi laşitatea concomitent cu generozitatea, demnitatea şi solidaritatea. Există, întru luminarea acestei afinităţi a mărturiilor – care nu pot fi în nici un caz părtinitoare – ale unei evreice Lena Constante care a fost ocrotită de legionarele închise împreună cu ea. iar legionarele erau şi ele construite şi ghidate sub semnul Căpitanului.

Misterul legiunii lui Corneliu Codreanu este asemenea acelei „legiuni străine" care deşi creată din motive de utilitare – evitarea dezastrului ce s-ar fi produs (şi s-a petrecut) în urma invaziei comuniste, ameliorarea vieţii politice şi construirea României Unite – a secerat un ideal ce participă la grandoarea aventurii umane.

A ales legile nescrise ale moralei, s-a ridicat împotriva politicienilor şi demagogiei – totul fiind o invitaţie la curaj, speranţă şi faptă; deschideţi paginile cărţii lui – din nefericire neterminată – care ne vorbesc despre un tânăr care se duce să-şi facă studiile peste mări şi ţări; fără bani, fără pile, fără rude. Urmăriţi destinul unui băieţandru care se duce pe front – în timp ce atâţia alţii – atunci ca şi azi – au făcut „totul" ca să-şi ascundă laşitatea şi neputinţa sub fustele mămicilor, sau în portofelul lui tătuţu', „dipotat" sau senator, şi veţi găsi, în ceea ce ne-a lăsat scris Căpitanul motive ca să acţionăm, să sperăm şi să credem că nici moartea lui, nici a tuturor celorlalţi, asasinaţi de-a lungul şi de-a latul ţării nu este inutilă.

Şi veţi ajunge la convingerea exprimată cândva de Conrad: „lumea temporală stă pe câteva idei foarte simple – atât de simple încât ele trebuie să fie tot atât de vechi ca şi ea: credinţa că binele este mai valoros decât răul, că loialitatea învinge micimea iar curajul laşitatea".

Şi mai ales că fidelitatea încarnează valoarea pe această lume.

Iar de veţi fi obosit din pricina relelor acestor lumi deschideţi cartea lui Ion Ioanid şi recitiţi ultimele pagini:

- „deşi nu am fost LEGIONAR nu a fost pentru mine onoare mai mare de cât atunci când Securitatea - (pentru a-l pedepsi mai aspru) – m-a trecut în rândul legionarilor".

Iar aceşti legionari sunt cei care s-au împlinit la îndemnul, învăţăturile şi sprijinul Căpitanului.

De aceea pentru noi TRĂIASCĂ LEGIUNEA şi CĂPITANUL nu-i doar un salut ci recunoaşterea unei perenităţi.

VREMURI CIUDATE

Aparent, trăim vremuri întoarse pe dos. Albii, creştini, duc război îndârjit contra Islamului în Orientul Mijlociu şi Apropiat şi în acelaşi timp permit imigrări masive de musulmani în Europa şi America de Nord, teritorii ce le sunt rezervate. Cum este posibilă o asemenea miopie? Cum este posibilă a asemenea dezastruoasă politică pe termen lung? Cum să permiţi o asemenea imigrare de musulmani? Âştia plodesc ca iepurii. Au 5-6 neveste şi pe toate la pun la puiat. Unde mai pui că răpesc albele şi le islamizează şi le pun la plodeală, îşi îmbunătăţesc rasa lor băloasă. Atunci, ce rost are războiul dus de SUA acolo? Politica pe care o duce SUA acolo seamănă cu jocul unui copil inconştient într-un cuib de viespi sau bărzăuni. Unde s-a mai pomenit o asemenea prostie? Sau, spre exemplu, România! Ea are *„Oficii Pentru Migrarea forţei de Muncă"*. Adică, românii (de ambele sexe) sunt ajutaţi să o întindă din România, cei mai tineri, cei mai apţi, cei mai dotaţi, cei mai frumoşi. Se face propagandă neîntreruptă, prin toate mijloacele de informare în masă, prin tot soiul de emisiuni radio-tv (dar mai cu seamă TV) tineretul dotat şi bine pregătit profesional este îndrumat să plece în lumea largă „să se realizeze", „să câştige bani", guvernanţii fac lobby pentru plecarea românilor. În locul lor sunt aduşi negri, musulmani, chinezi, se insistă pe lângă evrei să vină în România să ocupe posturi înalte în mass-media, în bănci, în afaceri, în profesiile artistice, sunt promovaţi în duşmănie în facultăţi, licee, peste tot, ţiganii. Cum poate fi numită o asemenea politică? Crimă contra naţiunii române în cazul nostru, crimă contra rasei albe la nivel global. Ce să mai vorbim de încurajarea fără precedent a mixturii rasiale. Dar numai în cazul rasei albe; numai ea este încurajată la a se autonimici. Vreau să văd în mass-media propagandă pentru încrucişarea dintre evrei şi negri, dintre arabi şi negroizi. Nu vei întâlni aşa ceva. **Curând va veni o vreme când guvernele aservite ale popoarelor rasei albe vor interzice căsătoria unei albe cu un alb**. Nici 20 de ani nu vor trece şi poate peste alţi 20 de ani creştinismul va fi interzis prin lege. **(Mustafa ben Gurion-Makejumba)**

TEROAREA ZILELOR NOASTRE

Inscripţia de pe monumentul, candelabrul cu 7 braţe, din curtea Templului Coral (str. Sf. Vineri nr. 9, Bucureşti): În amintirea celor 400. 000 de evrei ucişi de fasciştii germani, români şi unguri etc.

Am în mână o carte superbă; din toate punctele de vedere: hârtia, tiparul, legătura, titlul, ideile, şi, mai ales, valoarea exemplară a lucrării publicate la Bethlehem (Leigh University Press) şi London (Associated University Press). Un adevărat model pentru toate celelalte neamuri, naţii şi state care au suferit din pricina, în timpul şi din cauza ultimului război mondial.

Aşadar şi pentru poporul român.

Semnătura cărţii: doamna Harriet L. Pamat, profesor emerit la Departamentul de limbă şi literatură străină (Leigh University), cea care a predat ebraica şi cursuri asupra Israelului precum şi prelegeri despre literatura evreiască în America precum şi asupra literaturii holocaustului.

În plus, a fost cofondatorul programului de studii iudaice şi fondatorul seriilor „Jewis Coloquia", dar şi coordonatoarea săpăturilor arheologice de la Tel Akka.

Activitatea doamnei HL Pamat este, în întregul ei, exemplară pentru ceea ce trebuie să fundăm, să organizăm, să studiem şi să facem cunoscut întregii lumi în ceea ce priveşte „holocaustul" prin care a trecut poporul român începând cu 1938 şi până azi.

Cartea – existentă la Institutul Cultural American de la Bucureşti este pusă sub vorbele profetului Isaia care afirmă că va exista o lume în care nici o „naţiune nu trebuie să ridice sabia împotriva altei naţiuni" şi se justifică, susţine autoarea, pentru că „trei umbre largi – depresiunea economică –(probabil cea din anii 30 ai secolului trecut), decimarea (?) a 6 milioane de evrei şi lupta ce a urmat pentru crearea şi construirea unui cămin poporului evreu mi-au adumbrit copilăria, adolescenţa şi maturitatea".

Iar din mărturiile scrise ale celor trei umbre doamna Parmat a ales „cele mai valoroase dintre scrierile vremii noastre deoarece ele pe lângă istoria pe care poezia o spune, scrisul poeţilor devine o obligaţie morală în ce priveşte compensarea, catarsisul, răscumpărarea, chemarea insistentă a sensibilităţii umane, rezistenţa la brutalitate şi apelul pentru eliminarea indiferenţei şi fugii în faţa consecinţelor".

Şi de aceea noi socotim cartea doamnei Parmat drept un model pentru România: exact aceleaşi „isprăvi" care au întristat lumea evreiască în anii războiului au bântuit timp de 50 de ani lume românească.

Dar spre deosebire de poezia holocaustului care a fost scrisă „post-festum", ca să zicem aşa, cea a gulagului românesc a fost creată în condiţii tehnice cu totul deosebite – uneori „hârtia" fiind memoria fabuloasă a unui tânăr care aflat într-o celulă alăturată celei în care se afla, **„în lanţuri"**, Radu Gyr, prelua versurile şi le retransmitea restului puşcăriaşilor; alteori se folosea drept hârtie săpunul; alteori un muc de creion pitit cu mare grijă era cerneala etc.

Iar poeţilor li se crease un climat cu totul excepţional: nimicirea fizică şi distrugerea psihică.

Este adevărat că ei nu au avut nefericirea gazării; Ciclon B costa scump, se fabrica la Bayer şi noua putere „socialistă" nu-şi putea permite aşa ceva. De abia reuşea, de revelion, de pildă, să asigure haine şi scurte de vizon soţiilor şi amantelor tovarăşilor conducători de partid şi de stat (din care 60% erau evrei; n. red.).

Fiind aşadar săraci au decis ca pentru „duşmanii poporului" să se folosească o armă mai lentă dar mai sigură: înfometarea.

Dar înainte de a continua paralelele dintre „holocaust"-ul cântat de cei patru poeţi şi cel suportat de neamul românesc va trebui să ne înţelegem într-o chestie semantică: termenul îşi are rădăcina în cuvântul ebraic „SHOAH" – care înseamnă sacrificiul animalelor oferit pe altarul Templului din Ierusalim (ardere de tot a animalului) – care, însă, nu sunt mâncate ci arse până la transformarea în cenuşă.

Ce făceau apoi, preoţii, cu cenuşa nu ştiu.

În schimb, afirmă autoarea, termenul nu ar trebui extins şi la alte întâmplări asemănătoare deoarece acest lucru ar fi „nedemn pentru Dumnezeu şi pentru noi"(„unworthy for God and of Us").

De aceea suntem datori pentru „asaltul împotriva poporului român" (cum numea Elie Wiesel „asaltul naziştilor contra evreilor") un alt termen.

Nici cel de „gulag" nu cuprinde şi nu îmbrăţişează cum se cuvine ceea ce s-a întâmplat între 1945 şi 1989 – plus epilogul ce se află în plină desfăşurare.

Îi vom spune – sau vă propunem să-l botezăm – „ANTIROMÂNISM!"

Se justifică acest lucru?

Să cercetăm împreună niscaiva informaţii: în 2001 a apărut la Chişinău (Editura „Cartier") o carte intitulată: TORTURA PE ÎNŢELESUL TUTUROR, semnată de Florin Constantin PAVLOVICI.

La pagina 74 găsim următoarea statistică: „Pierderile României în cel de al doilea război mondial au depăşit 300. 000 de morţi: 174. 000 pe Frontul de Est şi 167. 000 pe cel din Vest; după încheierea păcii au avut de suferit peste 2. 000. 000 de persoane reţinute, anchetate, condamnate prin sentinţe judecătoreşti, condamnaţi administrativ, internaţi în colonii de muncă sau clinici psihiatrice, deportaţi etc.

Dintre ei 300. 000 au pierit în lagărele de exterminare.

Pedepsele aplicate deţinuţilor au variat între 3 şi 25 de ani,. Pentru simplificare – lăsând de o parte condamnările la muncă silnică pe viaţă sau la moarte şi dacă am accepta că media condamnărilor a fost de 10 ani atunci vom obţine 20 de MILIOANE de ani pentru totalul deţinuţilor politici. CIFRĂ GEOLOGICĂ. La scara evoluţiei umane de 40 de ori mai mult de cât paleoliticul, mezoliticul şi neoliticul luate împreună. Performeri: judecătorii militari". (Oare ce naţionalitate au avut? NU de alta, dar tare se face caz în România de ea? ; n. red.)

Dar autorul uită efectele secundare ale detenţiei celor 2 milioane de români: fiecare dintre ei era legat de cel puţin 2-4 români (rude, mamă, tată, copii, nepoţi, iubite, camarazi etc.) care deveneau – fără nici o cercetare „fii sau fiice de năpârci", „legionari" – sau „doar pui de legionari", „moşieri", „burghezo-moşieri", „intelectuali laşi", „chiaburi" etc.

(continuare în pag. 15)

Celsius jr.

REÎNREGISTRAREA Partidului „PENTRU PATRIE"

Consider util să informez membrii şi simpatizanţii Partidului „PENTRU PATRIE" (şi, evident, cititorii noştrii) despre modul în care s-a făcut reînregistrarea acestei formaţiuni politice conform noii legi a partidelor politice, Legea nr. 14/2003.

Această lege impune depunerea la Tribunalul Municipiului Bucureşti a următoarelor documente:

a). cerere de înregistrare, semnată de conducătorul organului executiv al partidului politic şi de cel puţin 3 membri fondatori, care vor fi citaţi în instanţă;

b). statutul partidului;

c). programul partidului;

d). actul de constituire, împreună cu lista semnăturilor de susţinere a membrilor fondatori;

e). o declaraţie privitoare la sediu şi la patrimoniul partidului;

f). dovada deschiderii contului bancar.

Dintre toate aceste documente, o dificultate majoră ca volum de lucru o constituia lista semnăturilor de susţinere care trebuia să cuprindă cel puţin 25. 000 de persoane, domiciliate în cel puţin 18 judeţe ale ţării şi Municipiul Bucureşti, dar nu mai puţin de 700 de persoane pentru fiecare dintre aceste judeţe şi Municipiul Bucureşti.

Imediat după publicarea legii în Monitorul Oficial al României (17 ianuarie 2003) Partidul „PENTRU PATRIE" a declanşat acţiunea de întocmire a acestor liste şi înaintarea lor la Centru. Deoarece în primele luni ale anului 2003 vremea a fost nefavorabilă deplasărilor în teritoriu a organizatorilor, care în bună parte erau foşti deţinuţi politici trecuţi de 70 de ani ca vârstă, abia în luna decembrie 2003 acest document împreună cu celelalte au putut fi înaintate Tribunalului Municipiului Bucureşti.

Astfel în ziua de 16 decembrie 2003 delegaţia Partidului „PENTRU PATRIE" a depus la Tribunalul Municipiului Bucureşti dosarele impuse de lege.

Listele de susţinători au alcătuit numai de 7 dosare, totalizând 26. 490 semnături.

Tribunalul Bucureşti a repartizat cererea Secţiei a V-a Civilă (Dosar nr. 51/P/2003) cu termen de judecată 08/01. 2004.

La această înfăţişare reprezentantul Ministerului Public a solicitat modificarea unui articol din statut (art. 2). Pentru realizarea acestei „neconformităţi" instanţa a fixat un nou termen în ziua de 29/01. 2004. De această dată, acelaşi reprezentant al Ministerului Public a mai solicitat o modificare la statut (art. 1) deşi acesta putea fi cerută de la prima şedinţă. S-a fixat un nou termen pe data de 5 februarie 2004 când, în sfârşit, a fost adoptată hotărârea de acceptare a cererii şi înregistrarea Partidului „PENTRU PATRIE" în Registrul Partidelor Politice.

A urmat o perioadă de aşteptare pentru redactarea şi comunicarea oficială a sentinţei, care a venit abia pe 29/03. 2004, cu menţiunea „cu drept de contestaţie" în 5 zile.

În ziua de 29/04. 2004, deci peste o lună, la insistenţele noastre pentru a obţine pe sentinţă menţiunea „definitivă şi irevocabilă" grefa Tribunalului Bucureşti ne scrie pe hotărâre „cu contestaţie înregistrată la data de 09/02. 2004, contestaţie formulată de „PSD pt. ŞE şi OS mai B".

Conform noii legi a partidelor politice nr. 14/2003 art. 21, orice contestaţie trebuia soluţionată cel mai târziu până la data de 24 februarie 2004, iar noi ne aflam acum în 29 aprilie 2004.

Fiindcă Partidul „PENTRU PATRIE" susţine statul de drept şi respectă fără rezerve Justiţia şi actele ei, am considerat că nu trebuie să ne adresăm forurilor internaţionale şi nici să facem caz în presă de această nedreptate ce ni se făcuse. Justiţia trebuie să rămână un aliat şi un sprijin al nostru pe viitor.

Delegaţii noştri au încercat astfel pe cale amiabilă, în repetate rânduri, să sensibilizeze Grefa Tribunalului Bucureşti pentru a trimite cât mai grabnic cu putinţă dosarul Partidului „PENTRU PATRIE" la Curtea de Apel Bucureşti care urma să judece contestaţia. Greşeala care s-ac omis a fost că delegatul oficial al nostru nu a făcut această sesizare în scris, pe care să o înregistreze şi să o susţină într-o audienţă la preşedintele sau vicepreşedintele Tribunalului Bucureşti.

Această precizare pe care o fac nu trebuie înţeleasă ca un reproş la adresa cuiva, ci ca elementele tinere, lipsite de experienţă, antrenate de Partidul „PENTRU PATRIE" pentru prima dată într-o astfel de acţiune, să înveţe din greşeli ca să nu le mai repete în viitor.

Personal, fiind plecat în această perioadă prin ţară pentru pregătirea Alegerilor Locale, revenind în Bucureşti pe data de 29/04. 2004, constatând că situaţia juridică a reînscrierii Partidului „PENTRU PATRIE" se afla în impas, împreună cu un camarad (scriitorul George URSA) am pornit acţiunea de deblocare a situaţiei.

În ziua de 3 mai 2004 ne-am prezentat la preşedintele Tribunalului Bucureşti cu o cerere scrisă prin care sesizam regretabila întârziere a trimiterii dosarului Partidului „PENTRU PATRIE" la Curtea de Apel pentru judecarea contestaţiei şi luarea de urgenţă a măsurilor legale, mai ales că în ţară începuse deja depunerea candidaturilor pentru Alegerile Locale, iar reprezentanţilor noştri li se refuza acest drept pe motiv că hotărârea de acceptare a cererii de înregistrare nu era „definitivă şi irevocabilă".

Obţinând o rezoluţie favorabilă scrisă pe cererea noastră, ne-am deplasat în aceeaşi zi la Curtea de Apel Bucureşti cu o altă cerere scrisă în care prezentam situaţia şi solicitam judecarea cazului în regim de urgenţă. Pe cererea noastră înregistrată sub nr. 1599 din 03/05. 2004, vicepreşedintele Curţii de Apel Bucureşti a pus de asemenea o rezoluţie favorabilă.

Astfel, în ziua de 05/05. 2004 se judecă de către Secţia a IV-a Civilă a Curţii de Apel Bucureşti contestaţia formulată de *„Partidul Solidarităţii Democrate pentru Şanse Egale şi o Societate mai Bună"* împotriva sentinţei nr. 12/05./02. 2004 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a Civilă în Dosarul nr. 51/P/2003.

Contestaţia a fost respinsă „ca netimbrată". Astfel, Sentinţa Civilă nr. 12 a Tribunalului Bucureşti a devenit definitivă şi irevocabilă.

24/05. 2004.

(continuare în pag. 6)

Preşedinte al Partidului „PENTRU PATRIE, C. IULIAN

STRUCTURA MINCIUNII

Pentru că ne-am propus ca începând cu acest număr revista noastră va analiza o serie de texte-articole de revistă, eseuri, memorii, pseudo-documente etc. am socotit necesar ca „prefaţa acestor viitoare texte să înceapă cu lucrarea polonezului Piotr Wierzbicki publicată în Polonia în 1987 sun titlul „STRUKTURA KLAMISTVA" şi tradusă în românește în 1996 de Constantin Geambaşu (Editura Nemira, prefaţă de Bogdan Ficeac).

Cum ţara autorului a fost supusă – ca şi România – unuia dintre cele mai agresive, distrugătoare şi anti-umane regimuri politice fără seamăn în secolul trecut, tehnologia şi comportarea torţionarilor şi a slugilor acestora – (ziarişti, poeţi, scriitori, ciripitori, „oameni de bine", filatori etc.) au avut ca armă fundamentală MINCIUNA.

Şi aşa cum vom vedea „structura" acesteia a fost aceeaşi în Polonia ca şi în România. mai mult, cel puţin la noi, MINCIUNA continuă să fie folosită de la cel mai „înalt nivel", de la cei mai vestiţi activişti reactivaţi gen Iliescu, Năstase, Pleşiţă, Răzvan, Dinu şi toate murăturile lor, până la sugarii partidelor comuniste – precum Ponta, Sârbu etc.

Structura minciunii arată monstruoasa construcţie a răului – scrie traducătorul în prefaţa acestei cărţi – document fundamental pentru a înţelege atât trecutul dar – şi, mai ales, prezentul.

„Este o construcţie pe care au înălţat-o armatele de funcţionari disciplinaţi ai propagandei (tip Dâncu) hoardele adepţilor îmbuibaţi ai carierei facile (gen Vanghelie, Bebe Ivanovici, Mischie, Oprişan etc.).

Din „cuvântul înainte", semnat de autorul acestei cărţi citâm: „niciodată minciuna nu a dispus de eşaloane atât de numeroase de falsificatori; niciodată nu a avut în stăpânirea sa popoare atât de multe, atât de numeroase. SECOLUL 20 ESTE SECOLUL MINCIUNII (Este secolul minciunii rafinate; îl împrejmuieşte pe la spate, pe om, cu zaplazuri, îi suceşte minţile în mod viclean, îi creează capacitatea, starea, pasiunea de a numi, de la sine, negrul-alb, de a recunoaşte în mod spontan că doi plus doi fac CINCI).

Pentru că „minciuna modernă constă în manipularea celuilalt" iar „marele imperativ etic – „să minţi" – se vădeşte neputincios. Şi atunci, se întreabă Piotr Wierzbicki – „nu există nimic care să ne apere de minciună?"

Ba da: EXISTĂ susţine polonezul.

O singură idee, una colosală: „SĂ FII ÎNŢELEPT!"

Adică „să fii bine informat, să nu te laşi înşelat, să nu permiţi să fii manipulat, să depistezi modalităţile prin care ajungi la tine procedeele aplicate împotriva ta, argumentele cu care eşti ameţit".

Sau altfel spus: NU TE LĂSA MINŢIT.

Este ceea ce va încerca să facă BUNA VESTIRE printr-o suită de analize ale încercărilor activiştilor minciunii dinaintea şi mai ales din ultimii 15 ani de când libertatea a dat posibilitatea unui noian de ţuţări, activişti, politruci şi agenţi provocatori să folosească „mocirla minciunii" în care „s-au cuplat toate forţele răului din epocile trecute cu RĂUL CEL NOU, şi au unit cele mai vaste resurse ale: VICLENIEI, ALE URII, ALE OTRĂVII".

Ne vom întâlni cu nume mai mult sau mai puţin cunoscute – de la Moses Rosen la Ion Iliescu, de la Zigu Ornea la Carol Iancu, de la Marta Petreu la Radu Ioanid şi numeroşi „urechişti", de la Leon Volovici la Florin Mugur – acţionând, toţi într-un singur sens: „SA FACĂ DINTR-O MINCIUNĂ SIMPLĂ, PRIMITIVĂ, RECTILINIE una COMPLICATĂ, ECHIVOCĂ, ÎNTR-O STRUCTURĂ SUBTILĂ, acţionând sub deviza: „LIBERTATE", „CAUZĂ", „OMENIRE", „PROGRES" – plus nelipsitele lupte: contra ANTISEMITISMULUI, contra XENOFOBIEI, contra FASCISMULUI".

Despre STRUCTURA SUBTILĂ A MINCIUNII aşa cum este văzută de P. W. vom scrie în această predoslovie pentru că ea se va întâlni în proporţii importante – deşi nu totdeauna egale, în tot ceea ce s-a publicat de haita internaţionalistă anti-românească.

„Sistemele minciunii – susţine P. W. Funcţionează în viaţa noastră particulară şi în viaţa noastră intelectuală, în viaţa noastră economică, artistică şi în cea publică. Dar autorul este preocupat în eseul său de „sistemul minciunii folosit de adepţii şi susţinătorii socialismului real în relaţia cu propria lor societate, în legătură cu partenerii, cu rivalii, cu adversarii, în felul cum se privesc ei singuri".

Iar obiectul acestui studiu este „sistemul foarte amplu cuprinzând toate speciile de minciuni folosite de ei, indiferent cine le-a născocit şi le-a folosit primul şi indiferent dacă le mai foloseşte şi altcineva în afara comuniştilor în apărarea altor valori decât socialismul real".

„Afirmaţia marxist-leniniştilor potrivit căruia socialismul îşi extrage seva din tezaurul întregii omeniri este adevărată în raport cu ARTA MINCIUNII".

Artă pe care din ziua în care socialismul real s-a aflat la putere, cei care o folosesc în interesul acestuia o fac – în stratul cel mai profund al minciunii lor – întotdeauna şi pretutindeni ÎN ACELAŞI FEL.

În ce priveşte – aşa cum se va vedea în viitoarele noastre texte – vom ilustra „uluitoarea descoperire a acestei cărţi" cu cele trei categorii principale ale minciunilor:

- PRIMA: minciuni din sfera conceptiilor, argumentelor, modalităţilor de abordare a adversarilor;
- A DOUA: minciuni din sfera informaţiilor;
- A TREIA: minciuni din domeniul creării realităţii.

Din „prima categorie" fac parte afirmaţii pur şi simplu ne-adevărate, demersuri polemice, având drept scop inducerea în eroare a opiniei publice prin distragerea atenţiei de la conţinutul enunţurilor combătute spre persoana autorului lor, precum şi manevrele intelectuale ce servesc la anularea validităţii normelor morale general acceptate şi a criteriilor gândirii corecte faţă de faptele comuniştilor, de sistemul etic şi concepţia despre lume a acestora".

(Doar două exemple: Mircea Eliade este – ne spun hăitaşii mai sus amintiţi – „autorul Auschwitzului!"); „legionarismul este marcat de miopie politică şi schizofrenie" – lucruri pe care le vom analiza în revista noastră – alături de multe altele care vor demonstra una dintre cele „trei mari operaţii mentale" bazate pe fals).

P. W. Afirmă că „operaţia fundamentală a adepţilor

iunie, 2004.

(continuare în pag. 8)

Paul Spiru MICHAIL

(urmare din pag. 4)

*** (Reînregistrarea...)**

Fiindcă nu mai erau decât 3 zile până la data limită (08/05. 2004) de depunere a candidaturilor pentru Alegerile Locale, am solicitat în aceeaşi zi un Certificat de Grefă la Curtea de Apel Bucureşti pentru a-l prezenta Grefei Tribunalului Bucureşti, singura împuternicită să comunice Biroului Electoral Central legalitatea Partidului „PENTRU PATRIE", astfel ca Biroul Electoral Central, la rândul său, să comunice în întreaga ţară, la toate Birourile Electorale aprobarea înregistrării candidaţilor noştri.

Când am ajuns cu Certificatul de Grefă la Tribunalul Municipiului Bucureşti, acesta îşi terminase programul de lucru din ziua respectivă şi judecătoarea de serviciu ne-a cerut să revenim a doua zi dimineaţa. Ne-am conformat şi a doua zi, la prima oră, cu documentul în mână, dl George URSA s-a aflat la uşa Grefei. Surpriză: grefiera responsabilă cu înregistrarea partidelor politice, afirmă că Certificatul de la Curtea de Apel nu poate fi luat în seamă şi să aşteptăm să vină dosarul. Nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să intervenim în aceeaşi zi, în scris, la Curtea de Apel pentru a urgenta trimiterea dosarului la TMB. În sfârşit, ni se comunică de la Grefa Curţii de Apel că dosarul PPP a plecat cu un curier la TMB. Venim din şos. Olteniţei, unde funcţionează Curtea de Apel din nou la TMB sperând că între timp a ajuns şi curierul: aici ni se spune: „V-au minţit, nu au trimis nici un dosar!"

Am stat la uşa Grefei TMB timp de 5 ore în picioare aşteptând sosirea dosarului: În sfârşit, către ora 14^{30} suntem anunţaţi că dosarul a sosit şi că se va comunica Biroului Electoral Central hotărârea definitivă. Era data de 06/05. 2004 şi mai erau doar 2 zile până la termenul limită de primire a listelor de candidaţi.

În tot acest timp cât noi umblăm după înregistrarea PPP la sediul nostru central se strângeau informaţiile privitoare la modul de întocmire a dosarelor pentru participarea la Alegerile Locale din Bucureşti.

Aici a apărut iarăşi o defecţiune de organizare a noastră. Pe data de 29/04. 2004 apăruse o lege prin care candidaturile trebuiau însoţite de Declaraţia de avere şi de Declaraţia de „Securitate".

O parte din membrii noştri care s-au oferit să-şi depună candidatura ca primari sau consilieri au luat cunoştinţă de această dispoziţie, alţii însă au întocmit documentele respective după vechea lege, dând ocazia membrilor din Birourile Electorale să le respingă. Mai mult, deşi ni se comunicase iniţial că toate declaraţiile trebuie scrise de mână, Birourile Electorale refuzau primirea declaraţiilor de avere dacă nu erau înaintate pe formulare tipărite.

În seara de 8 mai, printr-o intervenţie telefonică la Biroul Electoral Central, reclamând cazul, primesc răspunsul: „Dacă sunt conform legii vor fi acceptate şi declaraţiile olografe!" o parte fiind conform legii au fost primite, altele au rămas respinse.

Lipsa noastră de informare corectă şi de conformare la spiritul şi litera legii ne-au creat probleme ce puteau fi evitate

Se impune să învăţăm din cele întâmplate.

RĂSTIGNIRI ASCUNSE

În ciuda atâtor tiranii care au vrut să-l piardă, legionarul şi-a păstrat neîntinată conştiinţa şi a ştiut să înfrunte urgia până la limita extremă – moartea.

Servind şi păstrând neştirbită misiunea sa, ca un crâmpei de lumină şi nădejde pentru neamul său prin grele prigoane, legionarul nu a îngenuncheat şi nu a subscris capitulării crezul său, ducând mai departe în istorie destinele neamului său.

Omul aici pe pământ este ca într-o slujbă ostăşească. Aşezat între iad şi Dumnezeu, între bine şi rău, vremelnic şi etern, vrăjmăşie şi iubire , ispită şi virtute şi bucurii, zilele lui sunt date pentru a sluji lui Hristos şi binelui aproapelui.

El este asemenea robului care suspină după libertate, asemenea năimitului care îşi aşteaptă plata.

Am strigat şi nimeni nu ne-a auzit. Am fost ucişi în chipul cel mai odios, arşi de vii, înmormântaţi de vii, dar nimeni nu ne-a cercetat.

Peste lupta noastră, peste suferinţa noastră, peste mormintele noastre, falsificatorii de adevăr şi de istorie vor să aşeze piatra uitării, piatra de mormânt. Dar legionarii nu pot fi scoşi din istorie.

Zilele unora dintre noi au fost mai grele, s-au depănat mai grabnic, firul vieţii lor a fost scurtat de prigonitori.

Adu-ţi aminte, Doamne, de ei!

Oameni rătăciţi, ieşiţi din minţi, duşmani ai lui Dumnezeu, au luptat cu înverşunare şi aprinsă ură împotriva Crucii lui Hristos, înroşind cu sânge nevinovat văzduhul până la Cer şi vrând să distrugă valori sufleteşti, au înmulţit Cetele Sfinţilor şi a Mucenicilor Neamului.

O, voi eroi şi martiri, mucenici ai luptei pentru Hristos, care aţi urcat vitejeşte Drumul Golgotei biruind moartea pământească între zidurile de sânge ale temniţelor, sau pe crestele de foc ale munţilor, călăuziţi de lumina biruitoare a Sfintei Cruci aţi trăit zguduitoarea dramă a sfintei chemării, răspunzând prezent la supremul apel al Mântuitorului Iisus Hristos, întru apărarea sfintei sale aşezări.

Din carnea voastră răstignită pe lemnul Crucii, sau străpunsă de pumnalul trădării şi mişeliei, vor creşte glorii mari de noi mucenici care vor sta scut în faţa potrivnicului – biruinţă, ascunsă când zidul de ură şi mişelie se va prăbuşi.

Cei care nu au trăit înjosirea zguduitoare, nebunia, cârdăşia banditească la care omul era supus fără voia sa şi împotriva conştiinţei sale, pentru a-l face complice, refuză să înţeleagă şi să primească mărturia noastră.

Ecouri, cu vaiete răpuse, ca un fior, mă poartă mereu în trecut. Se învolbură în suflet aducerile aminte, adâncuri de beciuri, cu igrasie şi dejecţii, adâncuri de mină, celule reci şi umede, oblonite cu uşi grele şi drugi de fier, mă urmăresc în somn, şi umbrele morţilor mei mă neliniştesc.

O idee se combate cu altă idee. Nu cu cătuşe, nu cu lanţuri, nu cu temniţă, nu cu crimă.

Pentru noi, legionarii, nu a existat mijloc de apărare, şi nu există nici azi.

Unicul judecător va fi Dumnezeu.

Îmi plec fruntea în faţa suferinţelor tuturor camarazilor mei vii, şi morţi, şi, în genunchi, mă rog, îmi cer iertare.

Nu am fost mai bun decât ei.

Slavă suferinţelor – lacrimă de sânge – care va rodi bucurii viitoare.

Slavă morţii celei dătătoare de viaţă veşnică!

Petru C. BACIU

SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE?

Răspunsul este un imens NU. nici un scop – oricât de drept, de pur, de magnific, de mărinimos, de filantropic, de – găsiţi dvs alte atribute – NICI UNUL nu va reuşi să ocolească capcana folosită adesea de imbecili ca să-şi justifice mai puţin mârşăvia sufletească cât să-şi demonstreze absenţa inteligenţei, înţelepciunii şi bunului simţ. Pentru că – acesta-i sensul cuvântului IMBECIL tălmăcit nouă de deosebitul filolog Gh. Tohăneanu – de la im-bacillus – cel fără baston. Deci ne-sprijinit de calităţile pe care nu se poate sprijini pentru că nu le are.

Uitaţi-vă în jurul dvs. ca să vedeţi ce-a făcut justificarea socotită proverb de oamenii care şi aşa nu prea aveau ei o dotare neuronică suficientă pentru o comportare demnă de notat – de la Ceauşescu la Iliescu, de la Năstase la Hrebe, de la Nicolaescu la Văcăroiu – şi lista este atât de lungă încât nu mi-ar fi suficient întregul codru al Vlăsiei – pe vremea când era codru – transformat în hârtie, să-i scriu pe toţi.

Scopurile comunismului?

De la fiecare după puterile lui, fiecăruia după nevoi; dreptate socială; înlăturarea exploatării omului de către om etc.

Mijloacele?

Moarte intelectualilor; închisoare cărţilor; eliminarea burgheziei, cenzura; tortura; cooperativa „ochiul şi timpanul"; stalinismul, maoismul, paukerismul, cele mai multe închisori politice din istoria lumii; Pol-Pot şi masacrul kmerilor etc.

Deşi incomparabile ca efecte nici INCHIZIŢIA destinată „măreţului scop" de a-i sili pe oameni să meargă pe calea lui Dumnezeu nu a putut demonstra insanitatea celebrei vorbe. Dimpotrivă, NICI UN SCOP NU JUSTIFICĂ DECÂT ACELE MIJLOACE pentru care nu-i nevoie să-ţi ceri scuzi.

Recent două întâmplări mi-au readus în minte această discuţie şi dispută: un vraf de scrisori publicate în presa occidentală (pentru că la noi presa nu publică scrisorile cititorilor decât atunci când îl laudă pe Iliescu, Năstase sau alţi ceauşei), scrisori preocupate de problema TORTURII; şi cererea pe care am făcut-o CNSAS-ului ca să am acces la dosarul ce mi s-a întocmit pe vremea când milioane de oameni din această ţară erau urmăriţi pentru că nu participau la „realizarea măreţelor scopuri ale Congresului al IX-lea reuşită care, după părerea organizaţiei de tip specific, trebuiau realizate indiferent de mijloace, de costuri şi suferinţe.

La ce au folosit toate aceste mijloace se ştie: „implementarea celui mai mare dezastru economic, financiar, moral, demografic, cultural şi spiritual din istoria lumii. Care în ciuda afirmaţiilor unor senatori – precum paraşutistul politic Pruteanu, NU A DAT REZULTATE NICI UNDE ÎN LUME – NICI MĂCAR în China pe care o cânta domnia sa pe sticlă la un televizor din numeroasele care împânzesc ţara cu surse nu de lumină ci de ceaţă murdară.

Dar nimeni, până acum, nu calculat cât a costat – în bani, muncă, aer, lumină, spaţii de magazine, kilometrii de microfilm (În timp ce nu se găseau 2. 500 de metri pentru înregistrarea unui spectacol epocal precum REVIZORUL pus în scenă de Pintilie la Bulandra), miliarde de file de hârtie – adică nenumărate păduri transformate în hârtie, ca să nu mai vorbim de salariile „organului", de „ciubucurile" adunate de pe spinarea persecutaţilor, de puţinii bani plătiţi celor care făceau cea mai ruşinoasă dintre meseriile lumii – „ciripitor" etc.

Ce spun „servanţii" acestei organizaţii secrete, costisitoare, inadecvată României, teroristă, ilegală, anticonstituţională – (chiar a Constituţiei plăsmuite de şefii lor) etc.

1. – că a fost patriotică (când i s-a urcat „patriotismul la cap"? ; când era dopată cu consilieri sovietici; când era condusă de alogeni (evrei, ţigani, unguri şi „alte naţionalităţi", pe timpul lui Dej, Ceauşescu, Iliescu etc. ?);

2. – că a îmbogăţit România cu tot soiul de bunuri şi bunătăţi (în ce au constat, ce s-a făcut cu bunătăţile etc.);

3. – că a păzit ţara de activitatea nefastă a spionilor (cum îi chema, cui aparţineau, ce rele au făcut, ce nu au putut face datorită activităţii antispioniste a „scumpilor" noştri antispioni)?

4. – că nu au făcut „poliţie politică" (dar ce este aia „poliţie politică" în ochii apărătorilor Securităţii);

5. – că au folosit numai mijloace juste, legale, corecte, omenoase etc. (teroriştii, cei care au ucis la Timişoara, cei care au cărat morţii şi i-au ars aruncându-le cenuşa la canal, torţionarii, toţi, absolut toţi erau „extratereştii"?).

Ce nu spun băieţii?

Foarte multe lucruri: cum au făcut avere post-decembrie; cum au participat la modificările care, se afirmă că ar duce la mai binele ţării (deocamdată acest bine este vizibil la un număr extrem de limitat dintre cetăţenii ţării mulţi dintre ei fiind chiar resturile, rămăşiţele – şi nu vrem să se înţeleagă prin asta gunoiul Securităţii); ce implicaţii au avut în uciderile din decembrie 1989; ce în asasinatele şi dispariţiile de după; în ce partide au fost distribuiţi şi cum au activat acolo? Etc.

Şi, în fine, încă două întrebări încheietoare de pluton – (se ştie că încheietorii de pluton erau întotdeauna gradaţi):

- au torturat – DA? NU!

- au cantificat binefacerile aduse ROMÂNIEI în perioada 1948-1989 comparativ cu costurile?

Şi două adjuvante:

- ce rol au avut la Târgu Mureş, Mineriade, şi alte „baluri" de acest gen?

- cum se produc scurgerile din Arhivele SRI?

Să nu vă imaginaţi că aşteptăm vreun răspuns.

Dar am scris – nu pentru ipochimenii care au servit cel mai abject regim politic din istoria omenirii, unde singurii beneficiari au fost doar ei (nu chiar toţi) torţionarii, ci pentru cei care sunt dispuşi – nu doar SĂ IERTE – ceea ce este acceptabil dar să şi UITE ceea ce este deosebit de grav. POPOARELE CARE NU AU MEMORIE SUNT POPOARE SUFERINDE DE MALADIA ALTZHEIMER! Pentru că memoria este gardianul spiritului!

Iar consecinţa cea mai gravă a acestei UITĂRI este prezentă, azi, în comportamentul multora dintre noi: purtăm cei mai mulţi în spinare – cum spunea Petre Ţuţea – o blană de iepure. Continuă să ne fie frică şi de umbra noastră; fiecare şoaptă, fiecare gest aminteşte de torturile trecute.

dec. 2003.

(continuare în pag. 8)

PSM

(urmare din pag. 5)

* **(STRUCTURA...)** socialismului real – (tip Iliescu, Năstase, Gomulka, Ceauşescu etc.), în scopul adăpostirii de orice critică a propriilor minciuni este ANULAREA LIMBAJULUI. În acest sistem cuvinte vechi, unanim cunoscute şi îmbinări ale lor având tradiţie semantică uzuală au căpătat semnificaţii noi, sensurile vechi fiind anulate, interzise.

De pildă, vei intra în puşcărie dacă fredonezi „deşteaptă-te române"; morala cea adevărată va fi – proletară în opoziţie cu „falsa morală burgheză"; nu există „mişcare de rezistenţă" – ci una adevărată, a partizanilor armatei roşii şi cea a „trădătorilor legionari" etc.

A doua operaţie: anularea logicii realizată în două moduri:

- raportarea la încredere (doctrina socialismului este singura doctrină ştiinţifică; că ea este rezultatul legilor ce guvernează lumea etc.) şi raportarea la forţă: instaurarea dictaturii proletare este concretizarea a tuturor generaţiilor de patrioţi, a fost înfăptuită de voinţa poporului, că baza puterii lor o constituie dreptatea istorică, justiţia, raţiunea etc.

Iar atunci când demonstrezi contradicţia dintre acest mod de gândire şi logică comuniştii afirmă că există două tipuri de logică – cea tradiţională, burgheză, şi cea dialectică. Şi pentru a nu mai fi supuşi unor atari constrângeri atunci LOGICA DISPARE DIN ÎNVĂŢĂMÂNTUL ŞCOLAR ŞI UNIVERSITAR! (?)

Sub umbrela logicii dialectice minciuna se simte ca în sânul lui Avraam!

A treia operaţie fundamentală: ANULAREA REALITĂŢII: cel care analizează sau apreciază viaţa sau elementele ei într-o ţară a socialismului real – precum România de ieri şi de azi, trebuie să se bazeze nu pe ceea ce se întâmplă acolo cu adevărat ci pe ceea ce trebuie să aibă loc în lumina doctrinei, nu pe observarea faptelor materiale ci pe deducţia din principiile sistemului, nu pe cele întâmplate efectiv ci pe planuri sau dorinţe (vezi planurile cincinale, vezi promisiunile electorale ale FSN-FDSdinR, PDSdinR, PSD; vezi orizontul 25 al faimosului Iliescu, vezi cele 400 de săli de gimnastică în 4 ani din care s-au făcut 100, vezi restituirea proprietăţilor etc.)

Dacă totuşi realitatea le dă brânci şi cad în bot se trece la principala axiomă: erorile, infracţiunile, crimele ce se pot întâmpla într-o ţară a socialismului real nu sunt cauzate de esenţa orânduirii dominante ci exclusiv de abaterile de la aceasta, că orice se va întâmpla vor fi acuzaţi numai anumiţi oameni – „duşmanii poporului", „viperele lubrice", „călăii popoarelor" etc.

Alături de axioma principală se adaugă două axiome auxiliare:

- crimele inegalabile ale trecutului: de pildă ţarismul a comis mult mai multe crime pentru că a guvernat mai mult. Dar iată că în 1933 a apărut în fosta URSS carte lui Saul Uşerovici – PEDEAPSA CU MOARTEA ÎN RUSIA ŢARISTĂ din care reiese că de-a lungul ultimilor 100 de ani de domnie a ţarilor au fost condamnate la moarte ceva peste 6. 000 de persoane – ale căror nume sunt publicate în cartea sus amintită.

În timp ce până în 1923 bolşevicii omorâseră 28 de episcopi, 1. 219 preoţi, 6. 000 de profesori, 9. 000 de medici, 54. 000 de ofiţeri, 260. 000 de soldaţi, 70. 000 de poliţişti, 12. 950 de moşieri, 355. 250 de intelectuali, 193. 290 de muncitori, 815. 100 de ţărani.

Din CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI reiese că cifrele asasinaţilor în toate ţările socialismului real – comunist depăşeşte 100 de milioane.

Şi un amănunt: în timpul deportării ţariste a marelui Lenin, el locuia cu soţia într-o căsuţă separată, dispunea de o bibliotecă, organiza consfătuiri cu marxiştii săi. Adică EXACT CA LA POARTA ALBĂ, SIGHET, AIUD, RÂMNICU – SĂRAT, FĂGĂRAŞ în România lui Dej etc.

Vom continua – în următorul număr al revistei – expunerea, care poate fi – in extenso – citită în lucrarea lui Piotr Wierzbicki asupra structurii minciunii aşa cum a fost şi continuă să fie folosită de partizanii socialismului real.

(urmare din pag. 7)

***(SCOPUL...)** Care nu sunt doar cele fizice. Ci mai ales celelalte, psihice, familiale, interumane – dragostea, prietenia, loialitatea, sinceritatea, murdărite de semnalele blănii de iepure; dacă şi ăsta-i un ogar, dacă şi ăsta-i un vânător, dacă şi ăsta mă minte, dacă sărutul iubitei este dublat de o viitoare delaţiune?

Iată marea realizare, *iepocală*, pe care au făcut-o „băieţii de băieţi"!

Pentru care vom continua să pierdem timp, bani, simţul bucuriei şi speranţa unui bine care ne este refuzat pentru că toţi – şi ei, şi noi suntem nişte estropiaţi moral.

Atât despre asta.

Din vraful de scrisori care apare mai în toate publicaţiile majore ale vestului iată câteva extrase:

Sunt complet de acord cu respingerea torturii în orice circumstanţă. În acelaşi timp tratamentul aspru al unui vinovat deţinut pentru a stopa un masacru nu este echivalent cu torturarea unui inocent – dar ÎN ORICE CAZ TREBUIE SĂ FIE LEGAL ŞI CONDAMNAT PRIN LEGE. Tortura este, indubitabil, cel mai rău act posibil al unei comportări umane; ea corupe societăţile; ea distruge valorile ei fundamentale pe care se bazează civilizaţia la care se asociară, din Roma, un altul ce afirmă că Statele Unite au pierdut deja o bună parte din simpatia pe care i-o purta toată lumea, odinioară. Dacă Statele Unite acceptă TORTURA SUB ORICE FORMĂ voi fi revoltat – şi cred că mulţii europeni nu vor fi de acord. Am avut secole atari erori în Europa cauzate de cei ce gândesc că doar ei erau de partea lui Dumnezeu şi a adevărului în timp ce oponenţii lor erau absolut DIAVOLUL. Această logică îi îndreaptă pe deţinătorii adevărului să facă ORORI. Se pare că Statele Unite sunt pe drumul către atare întuneric.

Din Indonezia i se scrie ziarului din care citâm, „International Herald Tribune", (şi care nu a primit nici o scrisoare din partea unui adept al torturii), că la fel cum se întâmplă cu PROSTITUŢIA, CORUPŢIA, se va petrece şi cu TORTURA – oricum am defini-o. Noi avem deja interziceri ale torturii dar ea nu s-a stins. Problema cea mai importantă – cred eu, este cum să reducem cazurile de tortură cu legile şi restricţiile curente.

Corupţia – cel puţin aici în Indonezia – ar putea fi diminuată atât prin legi mai bine întocmite şi, mai ales, corect aplicate. Şi în acelaşi fel s-ar putea stăvili tortura.

Altfel NICI UN SCOP ORICÂT de bun ar fi, NU SE VA ÎMPLINI. Pentru că „CINE SE FACE FRATE CU DRACUL CA SĂ TREACĂ PUNTEA, RĂMÂNE PE VECIE FRĂŢÂNUL CELUI RĂU".

LA CE BUN?

Din când în când, probabil pentru a-şi demonstra supunerea la nişte reguli pseudo-democrate, bulibaşa – preşedinte adună de prin sate mai micii bulibaşi la o aşa zisă „consfătuire" prin care s-ar căuta un soi de „consens" atât în ce priveşte starea de din afară precum şi cea de prin lăuntru.

O atare consfătuire costă parale; cost timp; costă minute de televizare iar rezultatul este NUL!

Doar victima este ROMÂNIA!

Toate partidele ne vorbesc de acelaşi maldăr de reforme, care, precum spune Francois REVEL, nici în Franţa nu se vor face vreodată. „Nu va exista, scrie JFR în 2001, nici o reformă profundă a fiscalităţii, nici a pensiilor – (exceptând continua lor scădere reală), nici a educaţiei, nici a luptei pentru securitatea personală, nici a finanţelor publice, nici a cheltuielilor care nu sunt controlate de nimeni".

Statul va continua să pretindă că sunt combătute inegalităţile când în realitate el perpetuează tot soiul de inegalităţi – începând de la cea dintre sectorul public şi cel al sectorului privat şi terminând cu cea a răsplătirii muncii: nici măcar vechiul adagiu comunist nu mai este respectat – pentru că azi „cel ce-i harnic şi munceşte" nu are tot ce vrea în timp ce „cel ce-i leneş şi chiuleşte" este în Parlament ... beizadea.

Dacă totalitarismele secolului XX au pierdut partida – ne spune acelaşi JFR – NICI DEMOCRAŢIILE NU AU CÂŞTIGAT – pentru că „foarte puţine ţări, în lume, (şi România nu este în mod sigur printre ele) sunt azi democratice, şi o bună parte din cele ce sunt nu sunt de cât în parte şi doar în aparenţă".

Cele trei flagele majore care sufocă democraţia sunt aceleaşi ca cele din România – (doar că la noi sunt supradimensionate) – CORUPŢIA, MINCIUNA şi VIOLENŢA!"

Când un candidat la Parlamentul României este dispus să plătească UNU-DOUĂ MILIARDE DE LEI ca să obţină un loc eligibil îţi pui cel puţin două întrebări: de unde a adunat atâta bănet şi de ce-l investeşte într-o activitate care, în mod firesc, îl obligă la o prezenţă – chiar somnolenţă – la mişcarea braţelor pentru repetatele şedinţe de vot şi la sedentarism – cunoscutul factor creator de obezitate!

CORUPŢIA şi MINCIUNA – ne spune autorul citat mai sus – „sunt, evident, legate" şi asta pentru că „afacerile" – astea fiind adevăratele substraturi ale plasamentului celor 2 MILIARDE DE LEI – nu sunt posibile decât graţie opacităţii în ce priveşte gestionarea banilor publici. (A întrebat cineva de ce, înainte de a se astupa gropile prezente pe TOATE străzile Bucureştilor, se mută staţiile de tramvai şi se plantează garduri de fier ca să despartă nimic de nimic; a fost cineva de faţă la licitaţiile prin care s-au asumat aceste lucrări; chiar nu vrea să ştie nimeni cine beneficiază de aceste „chilipiruri"?).

Ori „democraţia a fost inventată pentru a domni, măcar în acest domeniu claritatea – iar ironia este că nici odată nu a fost mai murdărit cuvântul TRANSPARENŢĂ mai mult decât azi.

Sărăcia din România – ca din orice stat din lumea a treia sau a patra – este întreţinută prin furtul organizat de stat - ce s-ar ridica la 12 – 15 milioane de dolari pe zi!

Mai zilele trecute cu prilejul unui divorţ s-a putut afla în ce constă averea unui sinistru şi celebru „vânt" – pe care, se pare, că îl chema, ca domnişoară, „beşinter", cel care i-a jecmănit pe naivii lacomi de la FNI de niscaiva mii de miliarde de lei, şi care este asociat în matraplazăcuri cu un oarecare „văcar cu săniuţă" – şi, până acum nimeni din cei în drept nu s-au sesizat – şi nu s-au întrebat: „de unde, neicusorule?"

Iar ca ilustrare la analiza comportării televiziunilor de toate culorile făcute de Liviu Mihaiu în „Caţavencu" şi la BBC – NICI UN POST DE TELEVIZIUNE NU A RELUAT INFORMAŢIA APĂRUTĂ ÎN CELE MAI MULTE ZIARE în legătură cu fabuloasa avere a fostului „feneist" cu „vânturi".

Şi în timp ce ţara se lăfăie într-o baltă de excrocherii, furtişaguri, ordonanţe de urgenţă date pe sprânceană, palavrageală prezidenţialo-năstasiană, aşa zisele dialoguri cu „masele populare" inclusiv strângeri de mână cu un dezechilibrat mintal care a aruncat cu cerneală, nu în „fostul preşedinte" ci în „preşedinţia ţării" – care, între noi fie zis, îşi merită şi soarta şi ocupanţii, se cere închiderea dosarelor Securităţii pentru a respecta consensul internaţional: trebuie judecaţi cei de dreapta – în timp ce criminalii comunişti nu trebuie atinşi nici măcar cu o floare.

În România violenţa a devenit mijloc dominant şi de guvernare şi de opoziţie – forma „normală" de rezolvare a problemelor fiind greva foamei, ocuparea drumurilor, bătăi administrate oponenţilor, (vezi cazul de la Reşiţa) etc. În ce priveşte relaţiile interumane ele sunt le fel de contaminate.

Iar exemplul dat de JFR în ce priveşte „degradarea dreptului" l-a ilustrat acum câteva zile o „guşă" de partid unic care gonea cu peste 120 la oră pe drumul spre Piteşti înfofolit de grija a câteva maşini de Poliţie cu girofaruri – care, toate, sunt plătite de contribuabili şi nu au „benzină" când este vorba de apărarea aceluiaşi contribuabil.

„O atare INCONŞTIENŢĂ scoate la iveală uitarea rolului fundamental al legii în democraţie: este democratic – spune Montesquieu – numai guvernul care „având datoria să vegheze la executarea legilor ştie că, în primul rând, este obligat să li se supună".

Ceea ce, în România, nu se întâmplă.

Nici nu era de aşteptat atâta timp cât ţara este condusă de urmaşii celor care au distrus-o pentru că „fără probitate, fără respectul dreptului, cu avocaţi porcovani şi judecători mito-mani, DEMOCRAŢIA NU VA FI NICI UTILĂ, nici MODERNĂ şi NICI REALĂ.

Tacitus, copistul.

Cugetări ale unor bolşevici:

* „Oricât m-am certat cu el, Lenin totdeauna a avut dreptate" – **Kamenev;**

* „Ca şi altă dată, de la Stăpân (Stalin; n. red.) primim cu regularitate directive amănunţite... De fapt, el trebuie să lucreze şi în concediu. Nu se poate altfel" – **Lazăr Kaganovici;**

* „Am toată convingerea că ne îndreptăm spre un viitor luminos..." – **Maria Svanidze**, „Jurnal";

* „... Neghiobul de Molotov... mă învaţă pe mine ce este marxismul!" – **Leiba Bronştain** (zis Leon Troţki).

MOŞ TEACĂ, reformatorul...

Dimineaţa, după trezire, domnul Năstase şi-a numărat ouăle şi a descoperit că ouă „este" da' nu cine ştie ce. Apoi s-a apucat de reformă. Aceasta fiind problema numărul unu a celui mai activ dintre activiştii repuşi în funcţie după scandalul dintr-un decembrie în care au fost ucişi o mulţime de oameni care, neavând televizoare – precum Adrian; Nelu, Hrebe, Micky şi alţi Văcăroi - , nu au putut urmări „rivoluţia" decât ieşind în stradă. Mulţi dintre ei au fost chemaţi ca să apere taman acele instituţii care, firesc, ar fi trebuit să-i ţină în casă. Dar mulţi dintre ei, după ani şi ani de baliverne şi palavre, nu mai credeau în sănătatea mintală a acestor curele de transmisie a minciunilor fabricate la vârf.

După vântul şi vânturile care le-a tras FSN-ul, FDSdinR, PDSdinR, PSD-ul şi asociaţii lor, când se caţără în şeaua gloabei ce se mai numeşte încă România, la început ca trupă de adunături în pulovere – ca să nu-i tragă cumva curentul – ne-am fi aşteptat – nu la succesul ciolano-cuponiadei lui Văcăroiu şi nici la milionul acela de locuri de muncă acordat de Iliescu împreună cu sătrarii de serviciu ci la câteva idei care să pună ţara nu pe autostrăzi de tip nemţesc dar măcar pe poteci acceptabile.

Când acolo, ce să vezi?

Cinci slogane mari şi late:

1. – moarte intelectualilor; că n-au mâncat salam cu soia (nici nu era de soia, că ăla, pe lângă că este scump, România lui Ceauşescu nu-l prea putea fabrica; n. red.);
2. – nu ne vindem ţara că n-o să mai avem ce fura;
3. – IMGB face ordine şi minerii ie cu ei;
4. – Legionarii şi *faciştii* au ce au cu comuniştii şi
5. – Este nedrept să ne luaţi ce-am furat.

Ştim că un program – privind fiecare domeniu cată să fie pozitiv. Din negaţii nu iese nimic. Judecăţile negative dovedesc un mare gol intelectual – prin nedeterminarea lor infinită; se pot înmulţi la infinit fără ca cineva să ştie ce lipseşte în adevăr. Şi nimeni nu ştie din şirul de negaţii ce ar fi bun şi folositor. De mult am observat lipsa de idei a reformatorilor pesedişti – care sunt „reformatori fără reformă" şi adesea am avut ocazia a ne bate joc de micul bagaj de fraze cu iz cosmopolit dar cu accente americane dat fiind că s-a descoperit greşeala din sistemul copernician: lumina nu „vine de la răsărit" – cum susţineau tovarăşii de drum ai comunismului paukeristo-dejist – ci de la Washinghton via Berlusconi.

Şi în locul „hazrascioctului" avem „sacces story", în locul lui „davai ceas, davai palton" avem „viaţă de baron", „trendul" tinde spre un „target" ca săgeata lui Ştefan cel Mare spre miliardele de lei pe care le-am cheltuit în 2004 – nu slăvindu-l pe Domn ci „lustruindu-ne" pe noi;

Oare au aceştia natură de adevăraţi reformatori?

Isprăvile lor nu se măsoară cu ceea ce se întâmplă în ograda altora – fie şi cea a unui Grecii ce se află departe de România monarhică, ca să nu mai vorbim de Albania sau Bulgaria anilor '30 ci cu ceea ce au făcut sau nu au făcut cei apăruţi din această cenuşă a „comunismului atot-biruitor", după 1989;

2. REFORMA

Uitând că dânşii au pritocit lucrurile şi au tulburat apele vreo ŞAPTE ani când au implementat tot soiul de năzbâtii, vreme în care s-a realizat cea mai mare crescătorie de „căpuşe" din toată istoria României; s-au reînfiinţat toate structurile unui stat totalitar; s-au realizat primele organizaţii mafiote; şi a început jefuirea ţării şi oamenilor ei. Au fost distruse câteva bănci; s-au furat economiile le CEC ale tuturor micilor deponenţi; au fost furaţi banii reprezentând salariul mediu pe doi ani, din perioada ceauşistă, depuşi pentru cumpărarea de automobile; au fost falimentate toate întreprinderile industriale şi agricole; s-au făcut aşa zise privatizări cu ajutorul cărora furtul avuţiei naţionale a luat proporţii ne mai întâlnite decât în Rusia care este modelul organizatoric al comuniştilor din România post-comunistă.

Toate acestea pentru că nici unul dintre aceşti „reformatori" nu poartă semnul dumnezeiesc prin care se deosebesc adevăraţii reformatori de panglicarii ce vor să ia ochii mulţimii cu lucruri nouă. Steaua în frunte cu care se nasc în lume, este iubirea TRECUTULUI, simţul ISTORIC. (Care nu se poate manifesta prin discursuri ca cele „găvărite" de faimosul preşedinte când a vrut să ne povestească cum a făcut Mihai Viteazul Unirea din 1918 de la ... Alba Iulia).

„Nu voi să stric legea veche, spunea Iisus Nazarineanul – voi să o „RESTABILESC".

Voim să punem în loc bunele şi bătrânele datini ale ţării – zice Matei Basarab.

Vă cer trecutul ţării mele îndărăt cu Domnia ei, cu legile ei vechi, cu datinile ei, zise Tudor Vladimirescu către Împărăţia Turcilor – pentru că, numai în trecut văd eu rădăcinile regenerării.

În trecut - auzi, bunicuţo! – nu înseamnă „idealurile întinate ale comunismului" ci trecutul acela ce a fost spulberat de tovarăşii dvs aduşi de tancurile sovietice şi care nu aveau nici un temei dat fiind, că aşa cum ne avertiza pe toţi Panait Istrati încă din anii 20, ducea spre cel mai mare dezastru din istoria omenirii.

Iar cei 50 de ani – plus aceşti ultimi 15 au prefăcut ţara într-un spital pe care, prin importul vostru de fraze găunoase şi slogane slinoase, aţi îmbolnăvit-o moral şi fizic.

Temniţe şi spitale de boli mintale pentru bolnavii morali şi spitale pentru suferinţele fizice.

Şi aţi făcut – crima cea mai gravă şi odioasă – să nu mai creadă nimeni în NIMIC. Nu mai crede nimeni în onestitate pentru că neonestitatea este un titlu de înaintare şi pentru că din oameni vrednici „de puşcărie şi carantină" se compune sfatul legiuitor al ţării.

Aţi rebotezat cuvintele, aţi suplantat înţelesul pe care li-l dăduse şcoala vieţii noastre istorice, aţi scornit o limbă păsărească, împănată până mai ieri cu vorbe ruseşti, azi cu cele anglo-saxone în locul celei româneşti care avea tot ce-i trebuie ca să spună ceea ce merita să fie spus.

Pentru voi nu a preexistat nimic înaintea voastră şi puţin vă pasă de ceea ce va exista după voi – „După noi... potopul!"

Forme de învăţământ, tipuri de guvernământ, principii organizatorice nu sunt pentru voi decât nişte expediente –

(continuare în pag. 11)

JUVENAL jr.

(urmare din pag. 10)

* **(MOŞ TEACĂ...)** ca oricare altele: le luaţi – nu pentru inima, sufletul şi inteligenţa vă îndeamnă spre aşa ceva, ci pentru că alţii vi le-au impus. Nu v-a interesat dacă sunt pe gustul, pentru nevoile şi pentru buna dezvoltare a poporului nostru.

Noi cei dintâi care am dat ţipătul de alarmă în privinţa stării rele a ţăranului, n-am uitat a cita cauzele: dintre acestea „cauza cauzelor" este faptul că în ultimii 50 de ani cea mai mare parte a păturii suprapuse nu compensează prin merit, ştiinţă şi componentă morală munca poporului care-i susţine.

Aţi făcut din plagiat, din nulitate, din feneantism un MERIT, un TITLU de PROPĂŞIRE personală; aţi făcut ca plebea, plebea uliţelor precum indivizi ca Vanghelie, Sersea, Medelin, Dolănescu etc. să domnească peste nobilul popor român; mai mult aţi constituit privilegii pentru ca aceşti plebei pururi să rămână deasupra.

Pentru toate relele economice, sociale, sanitare, morale şi educative este răspunzător Partidul Comunist şi urmaşii acestuia cu 1, 2, 3, 4 trandafiri sau, chiar, garoafe.

Culpabili?

Nu. Pentru că culpa presupune ştiinţă şi premeditare.

Prea sunt ignoranţi, prea neînsemnaţi emulii, urmaşii şi resturile partidului comunist pentru a fi culpabili în publicis.

Singura lor ştiinţă a fost aceea de a se îmbogăţi; de a-şi crea sinecure şi averi; ei nu au avut nici o însemnătate politică – prin urmare nu culpabili – ci greşiţi. Iar greşelile sunt – aşa cum susţin francezii, în POLITICA, CRIME; căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovaţi, se tulbură şi sfarmă dezvoltarea unei ţări întregi şi se întunecă – pentru puzderie de ani – viitorul ei.

Ce-ar fi trebuit să facă o conducere înţeleaptă în aceşti ultimi ani?

Să înveţe de la Carol I, care a primit în dar de la Dumnezeu o ţară fără şcoli, fără armată, fără telefon, fără drumuri, fără căi ferate, fără credit pe piaţa internaţională, fără nici un sfanţ în trezorerie, cu salariile neplătite pe 6 luni în urmă, dependentă de „bolnavul Europei", care însă nu uita să-şi ceară haraciul, fără Constituţie, fără şcoli superioare, fără spitale, şi ne-ar trebui să umplem multe pagini pentru înşiruirea tuturor acestor „FĂRĂ"...

Iar Carol I a împlinit cu mult înainte ca un preşedinte american – Teddy Roosevelt – să ne spună care este comandamentul unui mare dregător: „SĂ FACI TOT CEEA CE POŢI CU CEEA CE AI, ACOLO UNDE TE AFLI!"

A făcut ROMÂNIA MICĂ treaptă solidă pentru realizarea ROMÂNIEI MARI pe care noi am nimicit-o pentru că am acceptat la conducerea ţării criminali, incompetenţi, arivişti, ignoranţi, slugi anglo-franco-evreo-moscovite – adică înlocuitorii fanarioţilor turciţi, care, acum, se grăbesc să-i pupe unde nu trebuie pe americanii (conduşi de evrei; n. red.).

De aici ar fi trebuit să înceapă REFORMA!

CÂINII...

Pentru că latră sunt pedepsiţi.

Se dă un telefon la ecarisaj, sosesc băieţii cu o maşinuţă pe care mulţi dintre câini o cunosc, înarmaţi cu arma specifică hingherului – o prăjină ce poartă în vârful ei un laţ care se strânge pe măsură ce câinele încearcă să scape şi până ce, sufocat, îşi acceptă soarta şi este cărat cu maşina acolo unde, de obicei, este ucis. Mai mult sau mai puţin bestial.

Există şi alte metode?

Da!

De ce sunt supăraţi vecinii mei pe câini?

Pentru că, zic dânşii, îi muşcă. Pe strada mea şi în teritoriul adiacent în ultimii 34 de ani nu a fost muşcat nimeni. Dar, firește, acesta nu-i un argument.

Au câinii vreo vină în ce priveşte muşcatul?

Da!

Ei dispun de o poliţie canină care să-i apere de agresiuni – deşi nici oamenii nu prea au aşa ceva – cu excepţia SPP-iştilor care-i păzesc , nu de RELE – pentru că cei păziţi de SPP fac rele cu duiumul - ci mai ales de răii care ar putea să le tulbure siesta şi fărâmiţa de conştiinţă aţipită în scăfârliile lor.

Nu dispun nici de alte mijloace – sprei paralizant, bastoane, pietre pe care să le poată arunca, ca să nu mai vorbim de dotarea aşa zişilor vânători care nedispunând de material cinegetic, care-i bucura mândria lui Ceauşescu, Năstase, Sârbu etc. – pentru că nu pot ucide urşi, se strâng în ceată şi împuşcă câinii – aşa zişi vagabonzi.

Spre deosebire de oameni, care vagabondează din partid în partid, câinii nu ştiu unde să se ascundă de relele acestei vieţi. Şi sunt împuşcaţi.

Metoda nu este destinată numai câinilor. A fost practicată pe scară largă în România „democraţiei populare" dar şi a „regatului constituţional cu partid unic".

Neavând alte arme atunci când sunt agresaţi – şi, cu foarte rare excepţii – numai atunci îşi arată colţii.

Dacă în loc de pietre şi înjurături arunci în ei cu un os, câteva biloae de hrană şi mai ales cu nişte vorbe bune, totul intră în ordine.

Este adevărat că această cale este dificilă mai ales pentru un popor care se naşte cu înjurătura în gură, cu agresivitatea crescută şi care neavând decât o singură sculă – ciocanul – orice problemă este un cui.

Dar pe vecinii mei îi supără mai ales lătratul.

Care este, pentru câini, ceea ce este vorbitul pentru oameni. Este limba lor. Din nefericire – pentru oameni şi nu pentru câini – limba lor nu se poate învăţa la nici o şcoală. Şi chir dacă s-ar învăţa – tot degeaba. Timp de 8-10-12 ani, timp îndelungat, poporul român, prin copii săi, a tot învăţat limba rusă şi nu o ştie aproape nimeni.

Prin lătratul lui câinele îţi cere să-l hrăneşti – şi mai ales să-i dai apă. Alteori caută pe cineva să-l ajute pentru că este bolnav. Dar cel mai frecvent vor să te anunţe că ceva nu este în ordine în preajma ta şi că ar trebui să-ţi iei măsuri de ocrotire.

ian. 2004.

(continuare în pag. 12)

FAN-FAN LĂBUŞ-LĂBOI, un câine care are un stăpân bun

(urmare din pag. 11)

*** (CÂINII)**

Într-o vreme mă anunţau că trec organe de „represiune", sau că nişte ţigani se ocupă de tomberoane – şi – nu se ştie spre ce le mai poate sclipi ochii; sau în parcare umblă străini de cartier, la niscaiva automobile care se pare că nu sunt ale lor, dar şi pentru că un câine străin a venit să le tulbure sărăcia, nevoile şi neamul.

S-ar putea ca lătratul lor să nu ni se adreseze ci să fie aşa un telefon fără fir, ca acela din schiţa lui Caragiale – diferenţa fiind că lătratul lor nu poceşte informaţia – aşa cum face o bună parte din presa noastră cea de toate zilele – indiferent dacă este scrisă, electronică, sau mai ştiu eu cum.

Mai există şi alte lătraturi?

Firește. Dar nici una nu se aseamănă cu cele ale lui Bezmâncă care, fo doi ani şi ceva, periodic, îşi lătra prefecţii amenințându-i că-i dă pe mâna hingherilor.

Dar nu a făcut-o niciodată – ceea ce nu se datorează ameliorării comportamentale a celor care ar trebui să fie ochii şi urechile stăpânului în cele 40 – sau 41 de judeţe.

Nu! Semăna mai mult cu lătratul lui Lex – aşa îl cheamă pe câinele vecinilor mei – care se supără că nu i s-a dat partea promisă din ciolanul pe care-l pregăteam câinelui meu.

Există însă şi printre vecinii mei oameni care nu sunt supăraţi nici de muşcături, nici de lătrat, nici de defecările pe trotuar. Nu! Sunt supăraţi pentru că nu-i pot suferi. Scurt! Aşa cum domnul Iliescu – da' nu numai el – nu-i putea răbda, până nu de mult, pe monarhişti şi, evident, pe fostul rege, cum tot domnul Iliescu, şi nu doar el, nu-i înghite pe legionari, în fine, cum nu pot să-i vadă chiriaşii, ce doreau să devină proprietari, pe casele furate de la adevăraţii proprietari...

Eu am o prietenă miloasă peste fire; nici o musca nu ar omorî. Dar nu poate suferi câinii. Cum îi aude haţ la telefon, haţ ecarisaj, haţ şbiltul în jurul gâtului – dar problema nu a fost rezolvată.

Pentru rezolvarea oricărei probleme din orice domeniu îţi trebuie inteligenţă, fantezie, înţelepciune şi bun simţ. Ingrediente pe care nu le găseşti nici la METRO sau SELGEDS.

Eu – pentru că nu-mi place, cum spunea poetul, să sfarm corola de minuni a lumii, ştiu ce s-ar putea face – dar ideile, sfaturile, reţetele, soluţiile COSTĂ.

Mulţi dintre cei care-i urăsc pe câini îl iubesc pe dl Iliescu, Năstase et. co. Este dreptul, treaba şi soluţia lor. Este adevărat nocivă pentru cei ce nu-i iubesc. Printre care mă număr.

Dar eu nu dau telefon la ecarisaj. Că şi dacă l-aş da tot degeaba. Dânşii sunt păziţi, pe banii mei şi ai altora, de către sbiltarii cu cagulă.

DE MINIMIS CURAT PRAETOR

De lucrurile mărunte – traduc pentru cei ce nu au fost la ora de latină, nu se îngrijeşte pretorul – un soi de prefect pe vremea romanilor. Altfel spus ministrul Sănătăţii nu ocupă postul de radio – aşa ceva costă bani – ca să ne anunţe că de la 1 ianuarie vom plăti medicamentele cu un TVA de 9% - şi, deci, farmaciile vor coborî preţurile cu 10%. Ce s-a întâmplat se ştie. Pe 1 ianuarie majoritatea farmaciilor au fost închise. Închiderea a continuat din varii motive. Iar de ieftinit nu s-au ieftinit,. Chiar cineva – „persoană importantă" – plângea după TVA redus zicând, că mai bine rămânea cu 19% pentru că cele 10 procente reduse au intrat în conturile farmaciştilor.

Nu era treaba ministrului Sănătăţii să facă o atare declaraţie.

Nici măcar să anunţe că vom începe de la anul să clădim vreo nu ştiu câte sute de maternităţi. Asta e treaba altui ministru; ăla care a şi construit 400 - şi chiar peste – săli de gimnastică.

Pentru că o să vină cineva – uite aşa, ca mine, să vă întrebe: şi până atunci ce facem? Rămânem pe locul 1 la mortalitatea infantilă şi cu cea mai mică speranţă de viaţă la naştere – 65 de ani?

Dorim să menţinem aceeaşi mortalitate maternă – fiind angajaţi într-o întrecere cu Rusia – şi având de 4-5 ori mai mare de cât UE?

În timp ce mortalitatea natală şi perinatală este NUMAI de 3-4 ori mai mare?

- continuam să nu ţinem seama de observaţiile B. M: care susţine că „o reformă rapidă nu are în mod necesar un impact negativ asupra sănătăţii, dar o reformă lentă sau inexistentă nu împiedică – în mod sigur, deteriorarea acesteia pe termen lung". Şi previziunea s-a împlinit: „situaţia sanitară s-a ameliorat în Polonia, dar s-a DEGRADAT în Bulgaria, România, în Macedonia şi mai ales în Rusia" unde reforma nu se face;

- credeţi că „pereţii" singuri pot transforma radical situaţia problemelor materno-infantile din România? Nu cumva se va întâmpla acelaşi fenomen ca cel realizat de acelaşi partid comunist – asemenea celui de azi – când s-a umplut ţara de case de naştere – în care nu venea nici o femeie să nască încât după vreo 20 de ani de risipă inutilă existenţă au fost desfiinţate? Nu credeţi că odată cu „zidurile" – firește necesare – nu ar fi nevoie de o reformă fundamentală – eventual prin transplantări de creier pe scară mare – a celor dinăuntrul şi din afara maternităţilor nou create?

- mai ales atunci când avem cel mai mic indice din Europa – în ce priveşte procentele din PIB destinate sănătăţii.

Nu cred că este treaba ministrului Sănătăţii să-şi piardă timpul cu activităţi reportericeşti la TV – mai ales atunci când realităţile sunt încăpăţânate. Dimpotrivă există câteva probleme majore, nerezolvate şi care nu din vina dvs sunt aşa cum sunt ci din vina tuturor miniştrilor care au guvernat aşa zisa reformă care nu s-a făcut. Pentru aşa ceva era nevoie de o înţelegere pluripartinică pentru ca să se poată realiza?

Dar înainte de a fotografia – aşa, cu aparatul meu, firește pasibil de unele erori realitatea căreia ar trebui să-i faceţi faţă, vă sfătuiesc să nu mai trageţi cu urechea la declaraţiile fostului şef al partidului dvs – actualul preşedinte al ţării.

Dânsul suferă de o maladie – care, precum sifilisul, atunci când se cronicizează – ajuns aşadar în perioada terţiară, nu se mai poate vindeca. Maladia s-ar putea numi „infecţie

(continuare în pag. 13)

NEO HIPOCRATE jr.

(urmare din pag. 12)

*** (DE MINIMIS...)** recurentă cu idealurile înfinate" – recurenta manifestându-se precum mai zilele trecute cu o declaraţie uluitoare: „vechiul regim, zice dânsul, a făcut o operă naţională şi istorică făcând mai accesibilă cultura către oamenii simpli", zicere ce are nişte problemă de limbă.

Realitatea, ca totdeauna nu ţine seama de declaraţiile politicienilor – adesea prostiile pe care le spun fiind direct proporţionale cu înălţimea funcţiei unde s-a (sau a fost) cocoţat.

Regimul ăla pe care-l laudă dânsul obliga profesorii să-i treacă pe elevi fără corigenţe şi fără, mai ales, repetenţă – ceea ce a determinat creşterea masivă a procentelor celor care sunt analfabeţi funcţionali (dar, azi? ; n. red.): la zece ani după ce au terminat – aşa, ca vai de lume – şcoala, fără a şti realmente să citească, tânărul adult nu va mai citi nimic – mai ales atunci când ACTUALUL REGIM mai adaugă la preţul exorbitant al cărţilor o majorare de 9%, dar şi prezenţa unor mijloace (TV, de ex.) care-i împiedică şi pe adulţii care mai ştiau să citească să uite tot.

Iar – domnul Denise Clair Lambert – din care am reprodus o parte din datele de mai sus – afirmă: „geografia precarităţii sanitare, malnutriţia, procentele excesive de mortalitate maternă şi cel crescut al naşterilor premature, al malformaţiilor şi handicapului motor sau cerebral se SUPRAPUNE pe geografia analfabetismului adulţilor. Se pare că statutul sanitar şi educativ al părinţilor determină pe cel al copiilor".

Soluţia nu este să ne batem „în regimuri" – de ieri sau de azi, ci să cădem de acord asupra unei soluţii care, pentru a reuşi, trebuie să dureze şi să fie schimbată aşa cum se întâmplă în domeniul educaţiei, la fiecare schimbare de chiriaş pe fotelul de ministru.

Şi de aceea, gândesc, că partidele care cred, că ar putea primi, în îngrijire, ţara pe următorii 4 ani să-şi trimită omul care ar urma să devină ministru la Sănătate şi care, împreună cu reprezentanţii altor partide, să studieze caietul de sarcini al sănătăţii româneşti şi să stabilească măsurile ce urmează a fi luate – durata lor, şi obligaţia tuturor să nu se abată de la proiectul astfel stabilit decât în cazuri bine studiate – aduse la cunoştinţă celor care ar forma acum un soi de „brain-trust".

Sigur, ar mai exista o soluţie: ministrul să fie ales şi menţinut în post până la terminarea executării sarcinilor înscrise în proiect.

Iar pentru aceasta ar trebui să înceapă cu o definiţie realistă a sănătăţii pentru că cea propusă la Alma Ata – prin 1978 – este de tot râsul.

Este bine să ne-o reamintim; „sănătatea înseamnă o stare completă de bien-etre fizic, mintal şi social, asigurând în absenţa maladiei sau infirmităţii un DREPT FUNDAMENTAL al fiinţei umane de a ajunge la nivelul de sănătate cel mai ridicat posibil":

După ce că definiţia era de-a dreptul hilară la Alma Ata s-a mai promis că prin această utopie se va „asigura sănătatea pentru toţi până în anul 2000". Care, precum se ştie, a trecut! Dar sănătatea este mai ale pentru cei bogaţi

OMS ar fi trebuit să ia seama la modul în care-şi vând produsele conducătorii fostelor şi actualelor ţări neocomuniste – de pildă planul prezentat de tov. Iliescu are ca termen de împlinire 2025 când şi ascultătorii de azi, în bună măsură sau vor fi uitat sau vor fi pierit iar dânsul în mod sigur nu-l va mai certa decât Sarsailă dat fiind că dânsul, între altele, mai este şi „liber-cugetător".

În schimb, ministrul Sănătăţii ar trebui să ţină seama de o serie de observaţii preluate din lucrarea intitulată: „La sante, clef du developpement economique"(„Sănătatea cheia dezvoltării economice!") şi în care ar putea citi următoarele: „ceea ce pare – din studiile economiştilor - de sănătate transpozabil la orice stadiu de dezvoltare economică este demersul raţionalizării şi evaluării propus de către economişti. Evaluarea rezultatelor – lucru valabil în orice activitate umană – în funcţie de resursele disponibile, evaluarea filierelor de îngrijire, încercarea de a îngriji mai bine cu resurse mai puţine nu este doar acţiunea unui economist care caută să facă economii ci o chestiune de bun simţ – fie că este vorba de banii publici sau de cei privaţi. Din nenorocire în ţările sărace ca şi în cele bogate teoreticienii, experţii, tehnocraţii şi politicienii însărcinaţi să rezolve problemele de sănătate reuşesc rare ori să explice clar simplu motivele care au determinat guvernul să-şi schimbe strategia – de pildă să favorizeze spitalul sau ambulatoriul, să abandoneze consensul pentru a face reforma prin decret, să favorizeze cutare sau cutare clasă de medicamente".

Sau mai simplu spus, cu vorbele lui Teddy Roosevelt, preşedinte al SUA la începutul secolului trecut: „SĂ FACI CEEA CE POŢI, CU CEEA CE AI ACOLO UNDE TE AFLI".

Dar ceea ce ar trebui făcut înaintea evaluării este „identificarea nevoilor sanitare" – iar dacă acest lucru OBLIGATORIU SE face foarte adesea superficial fie pentru că ne lipsesc indicatori pertinenţi sau pentru că medicii, economiştii şi administratorii refuză din motive etice sau doctrinale să evalueze nevoile esenţiale, prioritățile pe termen scurt şi lung, şi, obligatoriu riscurile minore şi majore.

Asta şi pentru că „NEVOIA DE SĂNĂTATE este un concept fluid – SĂNĂTATEA NU ARE PREŢ, SĂNĂTATE PENTRU TOŢI ÎN ANUL 2000 etc. şi te vei afla în faţa unei creşteri infinite a resursele necesare ca răspuns legitim la nevoie fără limite.

Trei raţionamente economice vin în sprijinul acestei teze: paradoxul lui Baumol, teza autodezvoltării sistemelor de sănătate şi cea a randamentelor neproporţionale, dar despre toate acestea într-un viitor material.

Cele zece porunci

Pe cele din Biblie ar trebui – şi sperăm că aşa se şi întâmplă să le ştie fitecine – deşi ne îndoim văzând toate cele ce se petrec în jurul nostru că ele sunt respectate – atunci are rost să adăugăm altele noi?

Asta urmează să hotărască fiecare!

Noi nu am făcut decât să modificăm, pe ici pe colo dar nu şi prin punctele esenţiale, propunerile directorului Centrului Pentru Politică Publică şi Probleme Contemporane – ce funcţionează la Universitatea din Denver, care crede că

(continuare în pag. 14)

Pavel M.

(urmare din pag. 13)

* **(Cele zece...)** aceste comandamente – alături de cele biblice sunt necesare lumii în care trăim, în care cererii infinite au la dispoziţie resurse finite, esenţa crizei în care ne aflăm fiind faptul că „economia anilor 2000 nu poate împlini visele anilor '60".

De aceea – susţine dl. R: I LAMM trebuie să definim ceea ce este absolut necesar, fundamental în instituţiile noastre pentru că „dacă este uşor să ţii în mână o comunitate atunci când se împarte prada, soliditatea ei nu poate fi pusă la încercare de cât în clipele de adversitate şi insucces".

În lumina noilor realităţi economice şi sociale trebuie să ne întrebăm cum se poate reconstrui o comunitate de calitate ţinând seama de ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi, mai ales, la noi. Să nu uităm – şi, evident acest lucru, ar fi trebuit să-l ştie primul ministru – că minciuna are picioare scurte şi că cei trei ani plus 7 nu trebuiau comparaţi cu guvernarea Constantinescu ci cu cei 15 ani care s-au scurs, sub domnia lui Ferdinand din momentul în acre s-au unificat trei provincii cu economii, dotări, morale, diferite cu Principatele Unite. Şi atunci s-ar fi văzut cât de căcăcioşi suntem noi cei care am ales şi am suportat la conducerea ţării hoarde de nepregătiţi, lăudăroşi şi lacomi.

Nu suntem de acord cu Lamm când afirmă să ceea ce se întâmplă azi în Azerbaigian sau în Yugoslavia nu se datorează comunismului – pentru că azerii şi popoarele Serbiei se omorau şi înainte de naşterea lui Marx dar bolşevismul a făcut ca „oameni pe care istoria îi obligă să împartă aceeaşi arie geografică şi trebuie să devină o comunitate, sau se balcanizează", se fragmentează, se fracţionează ceea ce s-a întâmplat de ziua Unirii de la Iaşi când membrii a două partide, unii cu fulare galbene, alţii cu albastre, au încins două hore, duşmănoase, în timp de liderul lor, al celor albaştri, solicită „consens pentru că ne aflăm la o răscruce".

Ei, toţi, ar trebui să înţeleagă că soarta lor este aceeaşi pentru toţi – şi a spune că viitorul meu NU este legat de al tău este ca şi cum i-ai spune „sfârşitul bărcii tale este scufundarea când, în realitatea, pe toţi ne aşteaptă acelaşi naufragiu".

Această transformare ar avea nevoie de cele 10 comandamente:

1. DUMNEZEU NU ESTE ROMÂN şi de aceea trebuie să nu ne imaginăm că el va veghea asupra noastră indiferent cât de egoişti, miopi, lacomi, ineficienţi sau imorali am fi. Să nu uităm vorba istoricului englez – TOYNBEE: toate marile naţiunii s-au înălţat şi s-au prăbuşit iar autopsia istoriei lor arată că toate s-au SINUCIS!"

Dumnezeu te poate salva pe tine dar nu o naţiune. Şi ar fi bine să ne oprim la cimitirul istoriei în care zac îngropate toate civilizaţiile" – pe care „nu le mai încăpea pământul şi care au venit şi-n ţara noastră de-au cerut pământ şi apă. Cum veniră se făcură...

2. Pentru că citim în proverbele lui Zanne – „Dumnezeu dă, da-n ogradă nu bagă"; iar „viitorul nu se moşteneşte ci se construieşte".

Ţările succesului s-au făurit cu dăruire, muncă serioasă şi s-au păstrat prin înfrăţirea conştiinţelor, a inteligenţelor conduse de înţelepţii cetăţii.

3. – O mare comunitate are nevoie de lideri dedicaţi funcţiei pe care o împlinesc şi de cetăţeni vigilenţi, drepţi şi curajoşi pentru că o „armată de lei condusă de un berbec va fi înfrântă de o armată de oi condusă de un leu!" – zicea Napoleon.

Cetăţenii sunt la fel de importanţi pentru că aşa cum ne atrage atenţia un istoric – Pasquale Villari – „pentru a face o naţiune cu adevărat mare nu este suficientă o mână de eroi – esenţial fiind să ai mii de oameni de încredere – cetăţeni cinstiţi, care, neclintit să pună interesul cetăţii înaintea celui personal". Este, de altfel, jurământul pe care Corneliu Zelea Codreanu îl cerea celor ce intrau în Legiune. (Ca totdeauna marile spirite se întâlnesc).

Dacă omul de pe stradă spune că „este suficient ca cei din frunte să fie buni, eu pot să fiu un prăpădit şi să acţionez ca atare" zilele noastre de mărire şi bună stare se află în spatele nostru.

Trebuie să dăltuim – şi acest lucru fiecare îl poate găsi în Cărticica Şefului de Cuib o concepţie de excelenţă care să fie aplicată fiecăruia dintre noi indiferent de munca pe care o împlinim: „o rachetă poate exploda la lansare fie pentru că proiectantul a fost incompetent dar şi dacă mecanicul care a strâns ultimul şurub nu şi-a făcut treaba cum se cuvenea".

Performanţa este necesară la orice nivel: o comunitate de calitate nu se poate construi decât pe stânca calităţii cetăţenilor ei".

4. – Vai de societatea care nu-şi păstrează spaţii pentru singurătate, recreare şi relaxare - pentru că dacă dorim ca concetăţenii noştri să muncească bine ei trebuie răsplătiţi şi altfel decât financiar.

5. – O societate de calitate este cea care-şi cinsteşte – cum ne învaţă Biblia – tatăl şi mama dar, în aceeaşi măsură, şi copii. Azvârlirea pruncilor la gheena de gunoi este un act pe care nici cea mai necăjită căţea nu-l face.

Ceea ce a făcut comunismul în estul Europei – şi mai cu seamă la noi – este, în ciuda lozincilor găunoase, (gen „copii ESTE viitorul ţării"), tocmai acest comportament pomenit mai sus. Copii nu vor putea fi crescuţi cum se cuvine, nu vor putea fi onoraţi de o economie dereglată, un învăţământ falimentar – cu elevi promovaţi pentru că a venit ordin de la partid, instituţii incompetente, o agricultură care nu-şi poate hrăni poporul – cea care altădată era grânarul Europei, tot şi toate demonstrează că deşi ne-am bucurat de cea mai lungă perioadă de pace din cei 2000 de ani de când vieţuim pe acest pământ – lăsăm copiilor noştri o „ţară multilateral ruinată": politic, economic, social, biologic, moral, educativ şi cu imaginea şifonată pe plan internaţional. S-au împlinit astfel previziunile Căpitanului. Iar în ultima vreme s-au semnat noi poliţe pe care le vor plăti copii de azi.

Am uitat – dacă am ştiut vreodată – o vorbă care spune că „inteligenţa începe când plantezi un copac sub a cărui umbră tu nu vei sta niciodată".

Noi am tăiat şi umbra copacilor pe care i-am moştenit.

6. – O comunitate care lucrează are instituţii care şi ele muncesc. Uitaţi-vă în jurul vostru şi veţi fi de acord cu un economist deosebit – Schumpeter – care spune că „toate

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

* **(Cele zece...)** instituţiile umane devin ineficiente, birocratice, incestuoase".

7. – O comunitate are nevoie de o limbă şi o cultură comună – pentru că „cultura şi nu politica determină succesul unei societăţi (...). Puterea unei comunităţi depinde de modul în care oamenii obişnuiţi se poartă în mod voluntar".

Cultura unei societăţi care REUŞEŞTE încurajează anumite comportări:

- participarea cetăţenească;
- filantropia şi voluntariatul;
- educaţia civică;
- mândria naţională;
- justiţia pentru că oamenii trebuie să ştie că orice ar face ei vor fi trataţi corect.

8. Într-o carte intitulată „SUBDEZVOLTAREA ESTE O STARE MINTALĂ" – Laurence Harrison afirma că cele „şapte ingrediente, care ne uşurează exprimarea capacităţilor creatoare" sunt speranţa unei comportări corecte: fair – play sunt:

- posibilităţi pentru educarea a cât mai mulţi dintre membri societăţii;
- un serviciu sanitar la îndemâna tuturor;
- încurajarea experimentării şi criticii;
- profesii adecvate capacităţii fiecăruia;
- răsplată pentru merite şi realizare dar şi sancţiuni pentru nereuşite.

Cei dintre cititorii noştri familiarizaţi cu literatura legionară vor simţi imediat că toate aceste condiţii se pot regăsi în „Frăţia de cruce" cât şi în învăţăturile destinate şefului de cuib.

Al nouălea comandament este cel spus, cândva, de Kennedy: „să te întrebi ce trebuie să faci tu pentru ţara şi nu ce poate face ea pentru tine!" (precept formulat de Căpitan; n. red.)

10. – Şi, în sfârşit, există dovezi că suntem cuprinşi de prea multă tensiune, sfărmaţi de prea multe neînţelegeri; suntem divizaţi şi am uitat avertismentul Căpitanului că forţa noastră stă numai în **unirea noastră**; că dialogul nostru este asemenea celui dintre surzi şi orbi.

Să ne aducem aminte de vorbele evanghelistului Matei şi de cele ale lui Mircea Eliade despre „piloţii orbi".

Fără dialog şi unitate nu există cale spre depăşirea unui impas. Oricare ar fi acela.

(urmare din pag. 3)

* **(TEROAREA...)**

Mulţi dintre copii acestora nu vor intra în şcoli superioare decât după repetate încercări şi după ce se vor întoarce din închisori (dacă vor mai veni), sau după ce anii adolescenţei se vor fi irosit în repetate încercări de a depăşi limitele „dosarului"

Destine ciopârţite, copilării triste, vieţi trăite în sărăcie şi disperare, talente spulberate, copii fără părinţi şi părinţi ce nu-şi vor întâlni urmaşii decât atunci când va fi prea târziu.

Divorţuri, despărţiri, îndelungate aşteptări zadarnice, morminte prea tinere, morţi azvârliţi în gropi comune, fără lumânare, fără împărtăşanie, fără cruce şi ale căror oseminte nu s-au mai găsit.

Despre toate aceste lucruri, despre cei care au organizat „antiromânismul", despre închisoarea noastră cea de toate zilele, care uneori era şi mai cumplită decât cea descrisă de Ion Ioanid – pentru că, cu excepţia vieţaşilor, ceilalţi tot mai sperau că va veni capătul calvarului în timp ce cei de „afară" se degradau, cu fiecare zi, pentru că erau convinşi că mâine va fi şi mai rău... despre toate acestea au scris poeţii puşcăriilor româneşti.

Iar scrisul lor trebuie retranscris, transformat în materie primă pentru reeducarea unui popor al cărui creier nu a fost spălat ci poluat. Iar acestea toate trebuie să se facă aşa cum doamna Parmat – şi nu numai ea – a făcut-o.

Cifrele propuse de noi ar putea fi, firește, contestate – aşa cum a fost contestată şi „decimarea" celor 6 milioane de evrei. (Poate că, în această privinţă, autoarea ar trebui să cerceteze un dicţionar şi să afle că prin „decimare" se înţelege – ca prim sens – uciderea a unuia din zece – sau, altfel spus din cei 6 milioane ar fi fost ucişi 600. 000 – ceea ce însă nu ar schimba gravitatea faptei). Dar, orice am face nu putem nega că situaţia creată şi menţinută după al doilea război mondial a determinat şi vreo 4 milioane de copii nenăscuţi, pentru că mamele şi taţii lor nu s-au mai putut reîntâlni decât când vremea procreaţiei trecuse şi cele vreo 11 milioane de avorturi sunt un produs al aceleaşi stări de lucruri.

Este evident că nu am luat în calcul şi numărul bărbaţilor tineri dispăruţi în Est – prizonieri după încheierea armistiţiului, şi nici pierduţi în Vest – pe graniţă, lângă graniţă sau aiurea şi nici cetăţeni ai României – de origine germană – deportaţi în URSS.

Pentru toate acestea am renunţat la „holocaust"; nici „shoah" nu-i putem zice deoarece – ne spune autoarea mai sus citată – cuvântul înseamnă „izolare, pustiire", şi, prin extensie, „anihilare" fiind folosit mai ales în Israel şi, frecvent, de savanţii din Statele Unite (şi de „savanţii" din România; n. red.).

„Acest timp întunecat din istoria umană – este vorba de „holocaust"-ul cântat de poeţii evrei – a fost subiectul unor lucrări savante, istorice, filosofice, literare, de ştiinţe sociale şi psihologice dar şi subiectul unor poezii, drame, romane" – precum, adăugăm noi, şi unui fără de sfârşit număr de filme mai mult sau mai puţin artistice, al căror izvor pare tot fără de sfârşit!

Există – ni se spune în prefaţa cărţii recenzate aici – 10. 000 (zece mii) de atari lucrări iar numărul acestora a crescut rapid în ultima decadă a secolului XX, atunci când se prăbuşea „lagărul socialist" – lucrări, spun gurile rele, destinate să-i apere pe cei care ar fi colaborat la naşterea, dezvoltarea şi instaurarea acestui „imperiu al răului" cu vorbele unui preşedinte al SUA care a uitat de mult (între timp a şi trecut în lumea umbrelor; n. red.) că ar fi afirmat aşa ceva.

Noi, însă, nu putem uita (Că nici evreii nu uită! ; n. red.).

ÎN PREAJMA ALEGERILOR GENERALE, 2004

Începând cu „îmbulzeala" sângeroasă din Decembrie 1989, românul, şi minoritarul aflat pe teritoriul geografic numit România, „populaţia" acestui teritoriu adicătelea, este invitat(ă) să-şi voteze viitorii conducători. Întâi după 2 ani şi apoi tot la 4 ani. „Conducători locali" şi „parlamentari" + preşedintele republicii (deocamdată). „Populaţia", s-a constatat, nu se prea înghesuie la urne. Este cuprinsă de scepticism. „Tot ăştia?" murmură ea. „Alţii nu-s!" iar răspunde fostul tovarăş ajuns domn pe nume Adrian Păunescu – politician aviator şi „scârţa scârţa pe hârtie". Dar nu „coate goale". Nu! Şi nici măcar „dipotat". Ci senator. Mai întâi „socialist al munci" şi apoi „social democrat". Nu i-a mai plăcut „munca". Ci doar „social democraţia". Ce-o fi aia „social democraţie" numai Michiduţă ştie? Şi probabil nici el n-ar putea defini în termeni socio-filosofici sintagama. Dar să-l lăsăm pe superealizatul nostru one shou man-ul „populaţiei" de pe numitul teritoriu geografic România (Dumnealui este poet, prozator, politician, senator, realizator de emisiuni TV, ziarist, conducător de publicaţii, bard, şef de comisie la Senat şi „prezident al altor comitete şi comiţii") şi să ne întoarcem la dreptu' „populaţiei" (aşa ne numesc „aleşii" secondaţi de codiţo-teodoreşti-tănaşi ce-şi zic analişti şi „sociologi"; Ceauşescu îi numea „activişti de partid şi de stat". Şi pe bună dreptate!) de a-şi vota conducătorii. „Populaţia" este formată din bărbaţi şi femei trecuţi (trecute) de 18 ani de diferite naţionalităţi şi imigranţi. Majoritarii acestei „populaţii", zic statisticile (deşi în scădere galopantă), sunt românii (cu un singur r!), apoi urmează „fraţii noştri maghiari" pe locul doi (tot după statistici). Îi secondează, cu brio, „fraţii noştri ţigani"(pardon, rromi; cu doi de r). Şi, după ei, în ordine descrescătoare „celelante naţionalităţi!". „Rromii" sunt „populaţie" privilegiată în raport cu „celelante" două. **Ei poate, copilaşii ei,** să intre la licee şi facultăţi doar dacă **copilaşii ei** are media 5. **Ei are locuri razarvate!** Indiferent de starea vremii. Ei, aceştia, mânca-v-aş ... (nu spun până la capăt propoziţia, da' cei care trăieşte în Bucureşti sau în *Kekeci*, în Arad, pricepe), organizează voturili şî, votează, mânca-v-aş... cu ăl dă iasă dân urne, mânca-v-aş. Că ei aduce banu', mânca-v-aş... voastră. Aşa! Să ştîie Iuropa că noi, rromii, nu să dă cu ăştia dă dreapta şî care are ură pă ţâgani. Că s-a văzutără şî-n piaţă că rumânii, mânca-v-aş, nu vrea sî cumpăre di la ţîgani că zâce că iei face mafie. Da', ţâganii, care le zîce acuma rromi, ca sî nu furii şî să nu deie-n cap ş-o' cumpărat cefertecate de ălea de producatori şî vinde cinstit pă tarabe şî rumânii, dă invidie, care-i zîce ciudă, pă ţîgani, care conduce, merg la vot şî vre să-l votează pă ăla care acuma să face că-i samit, mânca-v-aş. Da', ţîganii noşci, care le zîce bulibaşî noşci rromii, votează cu ăia ce le-o dat dreptu'. Rumânii voteaze cu cine vrea ei. Rromii mere cu domnu' Ilâiescu. Să sa şcie, mânca-v-aş! Acum, aceasta-i realitatea. În rest, spunem şi noi ca acela ce-l ascultam cu limba scoasă la „Europa Liberă": „S-auzim numai de bine!" Or, „ţineţi aproape", sau: „Nici nu ştiţi ce o să pierdeţi!" sau ce vă mai vine pe scăfârlie, fraţilor.

Ţin să vă spun: puteţi vota cu cine poftiţi... O să iasă ăl dă trebuie, ăla o să iasă preşedinte. Că ăilanţ' nu mai are contează. Că pe noi ne interesează cum am putea emigra la muncă în Spania. Arabii cumpără pământ în România şî rromii adună fer vechi şî-l vinde la turci, mânca-v-aş. Cumpără tarabili di la ăştia dîn piaţă şî vinde pă tarabe şî rumânii (cu un singur r) vinde pă trotuare şî să ciartă unu' cu altu', mânca-v-aş că aşa or fost ei dă când să şciu. No, şî să sa şcie că rromi iubeşce copilaşî şî face copilaş şî îi creaşce nu ca rumâna care bagă-n ie concepţionale şî poartă fustile di-o palmă şî chiloţ transpiraţi dă i să vede, mânca-v-aş... , dă aleargă rromi noşci cu limba scoasă d-on cot să le pună „la produs", pă bani, pântru copilaşii care-i face cu noi şî să trăim bine şî să ne facim casî şî să lucre iele că dă aia umblă cu fustile dă li să vede...

Că amu' şî iei şî iele să duc la bulibaşii noşci să le deie adevărinţă dă rromi ca să fie şî rumânii oamini mari şî să poată sa-i votează rromii şăfi. Să fie d-ai noşci, ţîgani, şăfi!

Brucan Parpanghel jr.

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – președinte;

Vasile ROȘU – vicepreședinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondență: RevistaBunaVestire@yahoo.comm.
Administrația: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduș nr. 32, București

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602